

ΑΡΧ. 600

№ 268

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

29

Στην καρδιά του Πέτρου

Μπωφόρ ξαναβρίσκει η έλ-

πίδα. Κιτάζει έξω απ' τ'

άνοιχτο παράθυρο και

ψιθυρίζει:

—Θέε μου, ζή άραγε ακόμα η

λατρευτή μου Μαρκελίνα; Ή μού

έστειλε τα ξέρα αυτά χιονοβόλυν-

δα γιατί βρισκόταν στις τελευταίες

στιγμές της ζωής της; Ζή η άπεί-

θανη! Ποιος θα μου το πη αυτό;

—Σοβαίνει ξάφανα, μουσικεύει

τα μάτια του. Το παρελθόν, τα

θαύρα περασμένα—γιατί θλιβερά

ήταν—αυτά—ξαναγυρίζουν

στη σκέψη του.

—Είκοσι πέντε Μαΐου 1855!...

Ψιθυρίζει συγκινημένος. Είκοσιπέν-

τε χρόνια πέρασαν από τότε, μία

ολόκληρη ζωή...

Μά δεν αντέχει πλέον. Το μυσ-

τήριο πρέπει να διαφωτιστεί.

Καλεί και πάλι κοντά του τον υ-

πνέτη του και τον ρωτάει:

—Είσα βέβαια για όσα μου

είπες για τον κομιστή του φακέ-

λου αυτού, άπολυτος βέβαιος;

—Μάλιστα, κύριε, άπαντα εκεί-

νος. Είμαι βεβαιότατος.

—Πολύ καλά. Έχω έμπιστοσύνη

σας κατοικεί στα περίχωρα, λέει

ο Μπωφόρ.

—Το σκέφτηκα κι' έπηγα και

ήσαμ περίχωρα. Μά πούθενά δεν

ήσαν σε θέσι να μου δώσουν πλη-

ροφορίες. Άφησα όσώτοσο έντολη

μόλις τόν δούν να τού πούν ότι

τόν ζητεί ο κύριος.

—Πολύ καλά, άλλ' έτσι το

πράγμα άργεί κι' έγώ βιάζομαι.

—Ο Κρασσοκανάτας άφού κάνει έδω

τη βόλτα του θα κάθεται έδω κον-

τά η γύρω σε κανένα χωριό.

—Ναι, κύριε... αλλά γι' αυτό

δεν μπόρεσαν να μου δώσουν πλη-

ροφορίες. Άλλοι λένε στο Μοντα-

ταίρ, άλλοι στο Τίβερνυ, άλλοι

παλι λένε πως κάθεται μακρύτερα

με μια γρηά που φαίνεται μητέρα

του, κι' ο ίδιος όταν είναι πιομένος

λέει πως μένει στο Σαιν-Φερμαίν.

—Πάρε λεπτά, καθάλωσε τ'ά-

λόγο σου, πήγαινε στο χωριό κι'

άφού βεβαιωθείς, γύρισε να μου

πής...

—Μήπως με χρειασθήτε στο

μεταξύ;

—Όχι, δεν όποφέρω πειά. Πή-

γαίνε γρήγορα...

—Ο υπνρέτης πήδησε στ' άλογο

του και σε μισή ώρα έτρεχε προς

το χωριό. Κατάρρωσε τέλος ν' ά-

νακαλύψη στο Σαιν-Φερμαίν

το σπίτι του Ζανζότ.

χέρη. Ο Κρασσοκανάτας σταμάτησε

το τραγούδι του.

—Ευχαριστώ, κύριε, είπα ο Ζαν

ζότ... μά κάνετε λάθος, μου δί-

νετε πολλά.

—Όχι, καλέ μου Ζανζότ...

—Μπα, με έζήτησε κιόλας;

—Και ποιος δεν έξερε τον Κρασ-

σοκανάτα; Όχι μόνο σε ξέρω αλλά

και σε ζητούσα.

—Α, μπα! Και γιατί παρα-

καλώ;

—Είμαι ο όπνρέτης του κ. Πέ-

τρου Μπωφόρ...

—Ο Κρασσοκανάτας σήκωσε τους

ώμους του.

—Και γιατί με γυρεύετε;

—Εσθ δεν ήσωνα που έφερες

ένα γράμμα στον κύριο μου;

—Ο Ζανζότ προσάφθηκε ν' άρνη-

θη. Άλλά δεν ήταν εύκολο.

—Έγώ δεν σε δέχθηκα στην πόρ-

τα, θυμάσαι;...

—Τότε άφού είσαε βέβαιος, μά-

λιστα.

—Ο κύριος Μπωφόρ έπιθυμεί

να σοδ μιλήση. Μ' έστειλε παντού

να σε ζητήσω και να σε πάω κον-

τά του. Είναι πολύ άρρωστος.

—Λυπάμαι πολύ γι' αυτό, αλλά

πρέπει να βγάλω το ψωμί μου, κι'

όχι μόνο το δικό μου, αλλά και

της μητέρας μου που είναι γρηά.

—Ο Γιάννης έπέμενε. Ο Κρασ-

σοκανάτας έδλεπε ότι δεν μπόρουσε

να ξεφυγή. Καταλάβαινε τι τον

περίμενε στο Κρέιλ και γιατί ο

Μπωφόρ έζηρτάτο

από τον φτωχό αυτόν όργανοποι-

κτη. Ο Ζανζότ άντελήφθη ότι ο κ.

Μπωφόρ τόν προσέχε από την κο-

ρυφή ως τα νύχια.

—Ο Μπωφόρ τόν πήρε μαζί του

και πήγαν σε μία ιδιαίτερη αί-

θουσα.

—Ο Κρασσοκανάτας μπαίνοντας

μέσα θαυμάθηκε από τόν πλούτο.

Τα παλαιοάποικιά του παρείουσαν

τους τάπητες.

—Νά με συμπαθάτε, έλεγε, να

με συμπαθάτε... πιάνονται τα

καρφιά...

Δεν ήθελε ούτε να καθήση. Ο

κ. Μπωφόρ όμως τόν υποχρέωσε

να καθήση άφού εν τώ μεταξύ έ-

κλείσει την πόρτα.

—Ήσαν μονάχοι. Ο Κρασσοκανά-

τας έδλεξε. Το μαρτύριο του άρχισε.

—Δεν είχε η πρώτη φορά που

βρισκόμασε ο ένας κοντά στον

άλλο, είχε συγκινημένος ο κ. Μπω-

φόρ. Και ού ο ίδιος βέβαια θα

τό θυμάται. Πρό ελκοισπέντε χρό-

νων, στην έπαυλη τού Μπενανζάν,

λίγες μέρες ύστερ' από το γάμο

μου με τη Μαρκελίνα Μοντεσκουρ...

—Αι, ναι, ναι, θυμάμαι κύριε,

θυμάμαι...

—Θυμάσαι επίσης καλά γιατί

ήσουν στο Μπενανζάν εκείνη την

ημέρα, τι ήθελε να μάθω από σένα,

γιατί σε ζήτούσα.

—Σταθήτε... σταθήτε... να θυ-

μηθώ!

—Επρόκειτο για την ξέαφάνισι.

—Αι... για τη δεσποινίδα Μαρ-

κελίνα που χάθηκε... Νά με συμ-

παθάτε... έφυγα απ' τόν τόπο από

τότε κι' έχει περάσει τόσος και-

ρος...

—Η ταραχή τού Κρασσοκανάτα

ζωγράφισαν στο πρόσωπο του.

—Ο κ. Μπωφόρ δεν άπνησε το

δέλεμα του από πάνω του.

—Ο άνθρωπος αυτός, κυτά-

ζει να ξεφυγή... σκεπτόταν.

—Ωστόσο, τόν ρώτησε.

—Ποιος σου έδωσε το γράμ-

μα που μου έφερες πρό τριών η-

μερών;

—Νά τα ια! Ψιθύρισε ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

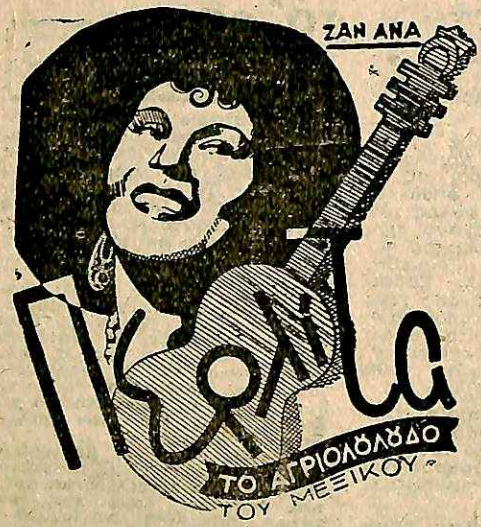
σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

σοκανάτας, φροντίζοντας ο Κρα-

<

16ο — Έγω δεν ξέρω. 'Ο Κάρλο δεν αποφασίζει ακόμα. Λέει πως είναι φτωχός.

— Δεν είναι πιο φτωχός από τον Ραμόν, γέλασε η Περίλτα.

— Βέβαια... Δεν ξέρω. Θα του πω να τ' αποφασίσω και αυτός! φώναξε η Κοντοίτα με παιδικάτο πείσμα. Μα, έλα, έλα, να τελειώσουμε το ντυσίμό σου. Γιατί η ώρα κοντοζυγώνει και όπου και να είναι, θα φανεί ο καλός σου.

Με μάτια δακρυομένου παρακολουθούσε η Άννα το ντυσίμο της κόρης της. Και η Περίλτα τότε - τότε γύριζε και της χαμογέλασε.

— Έπι τέλους η νύφη ήταν έτοιμη.

— Έν τάξει! είπε η Κοντοίτα, κυττάζοντας την εξεταστικά από πάνω ως κάτω. Κοίμα να γίνεται έτσι κρυφά ο γάμος σου, Περίλτα. Έπρεπε να νύνη κάτω, στην εκκλησία του χωριού. Να έρθουν όλοι, να ίδουσαν την πιο όμορφη νυφούλα του κόσμου. Τώρα, δε κοπιάση ο γαμπρός. Τόν περιμένουμε.

Κάθισαν οι κοπέλλες, δαζόντας ανάμεσα τους τη νύφη. Και περίμεναν.

Οι γλωσσίστες τους έκοβαν και έρραβαν. Αξάφνα όμως η Περίλτα που φαινόταν σαν άφηρημένη στο τέλος, είπε οίγα:

— Μα, γιατί άργησε ο Ραμόν; 'Η ώρα πέρασε.

— Όψι! φώναξε η Κοντοίτα. Πόσο πέρασε; Είναι δέκα και τέταρτο. Ένα τέταρτο καθυστέρει. Έτσι το συνηθίζουν οι γαμπροί.

— 'Η Περίλτα χαμογέλασε και οι γλωσσίστες άρχισαν πάλι το κελάηδημα.

— Αξάφνα η Περίλτα σηκώθηκε. Δεκάμισο περασμένο. 'Ο Ραμόν μου είπε στις δέκα. Ποτέ δεν άνοιγες τόσο.

— Γιατί άνοιγες, Περίλτα; Είπε η 'Ι. Κοντοίτα. Πολλά ευπρόσδεκα μπορούν να τυτέυατα σ' ένα άνθρωπο. Ποιός ξέρει την τελευταία στιγμή τι του παρουσιάσθηκε. Μια φορά έννοια σου, σ' αναπαίει τόσο, που δεν σκέπτεται να στο άσκησ.

— 'Η Κοντοίτα γέλασε δυνατά.

— Να το άσκησ ο Ραμόν; Μα αυτός κά-νει σαν τρελλός για την άφεντιά της.

— Ναι, μα η ώρα περνάει, αναστράναζε η Περίλτα, και τα μάνουλά της που ήταν σ' ένα παλάτι τρινατάφυλλα ως έκεινη τη Πέραςαν έτσι πολλά λεπτά της ώρας.

— Όσο περνούσε η ώρα, τόσο η άγωνία τάς και η άνησυχία στο πρόσωπο της Περίλ-τάς αυξανόταν.

— Δώδεκα! δόγγυε αξάφνα η μητέρα. Άχ, ποιός ξέρει τι να του πω; Σει, νούρα δεν άραρη πιά ο Ραμόν.

— Άχ, αναστράναζε και η Περίλτα και έβρεξε τη δαχτύλου σε μια καρέκλα. Ποιός να τον περιμένει ο άναπαίμενος μου.

— Μα κάνης έτσι, Περίλτα, φώναζε η Κοντοίτα. Κηθήσε έσείς εδώ και έγω θα τρέξω να ιδω τι συμβαίνει.

— Πήγαινε, κορούλα μου, να καφές, είπε η Άννα και η Κοντοίτα έτοιμάσθηκε να μύνη.

Μα τη στιγμή που έβγαίνει από το σπίτι, κάποιος ποδοβολητό άλόγου την σταμάτησε.

— Για σταθήτε, είπε, ένας καθάλλαρης έρχεται από μακριά. Μήπως είναι ο Ραμόν;

— Δεν θα έρχόταν με το άλογο...

— Δεν ξέρω. Νά, εδώ έρχεται... 'Οχι,

δεν είναι ο Ραμόν. Είναι ο Μπλάσκο, ο φίλος του... Τώρα θα μάθουμε.

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

— Ήταν ένα έξυπνο παιδί, με ζωγρά για λανά μάτια ο Μπλάσκο, και με κατακόκκινα μάνουλα. Σταμάτησε το άλογο του μπροστά στο σπίτι της Περίλτας και πήδησε κάτω, λαχανιασμένος. Οι κοπέλλες τον κύκλωσαν.

— Περίλτα, φώναζε ο Μπλάσκο θραχνά. Δεν μπορώ να στο κρύψω, πρέπει να το μάθεις...

— Έπαθε τίποτε ο Ραμόν; φώναζε χλωμή η νυφούλα.

— 'Οχι... Καλά είναι. Δεν έπαθε τίποτε. Μα δεν θα μπορέση νάρθη. Δεν του είναι δυνατό.

— Γιατί; ρώτησε η κοπέλλα και η καρδιά της σταμάτησε.

— Μη φοβήθης, Περίλτα. Κάποια παρεξήγησι θα είναι σίγουρα. Μα... να... δεν ξέρω πως να στο πω. Νά, τη στιγμή που έτοιμάζοταν να φύγη για νάρθη έδω, ήρθαν και τόν συνέλαβαν.

— Τόν συνέλαβαν; ξεφώνισε η Περίλτα.

— Ναι, στρατιώτες ήρθαν και τόν συνέλαβαν!

— Θεέ Μεγαλοδύναμι! δόγγυε η Άννα. Και γιατί; Με ποιά κατηγορία;

— Δεν ήλθαν να του πουνε. Έν όνοματι του νόμου, αυτό είναι μονάχα. Και τόν άνάγκασαν να τους άκολουθήση.

— 'Η Περίλτα σηκώθηκε σε μια καρέκλα. Κυττάζε πέρα, με μάτια άδεια, λές και το μυαλό της είχε σταματήσει.

— Περίλτα, είπε ο Μπλάσκο πονετικά. Έγω, έτρεξα πρώτα κοντά του. Ρωτήσαμε, έπιμείναμε. Δε θέλησαν να μας πουν τίποτε.

— Πού τόν έχουνε; ρώτησε η Κοντοίτα.

— Στη φυλακή. Κάτω στο χωριό, στο κρατητήριο.

— 'Η Περίλτα δίκως λέει, έγειρε το κεφάλι της στο δυο της χέρια και ξέσπασε σ' άναφυλλήτα. 'Η μάννα της θογγούσε:

— Έπρεπε να το φανταστούμε. Έπρεπε να το περιμένουμε.

Σώπασαν έτοι για πολλή ώρα. Στο δωμάτιο δεν άκούονταν τίποτε άλλο παρά ένα υπόκυφο θογγόν, σαν θρήνη, που έβγαίνει από τα χείλη της Περίλτας. Έξάφνα, η κοπέλλα πετάχτηκε. Μέσα από τα δάκρυα, τα μάτια της πετούσαν σπίνθες.

— Πρέπει να τρέξω, είπε. Πρέπει να τόν βοηθήσω.

— Πώς θα τόν βοηθήσης; ρώτησε με φόβο η 'Ι. Καμπέλλα.

— Δεν ξέρω. Μα πρέπει να πάω κοντά του... Θα με νυρεύη. Πρέπει.

— Αναφυλλήτα έπνιξαν τη φωνή της. Και κλαίνοντας με σιγανούς λυγμούς, έβγαλε το νυφικό της στεφάνι και άρχισαν να το ντύνουν.

ΑΚΟΥΣΤΕ - ΑΚΟΥΣΤΕ

...Μετά τα άερόλουτρα, έγκαίνιασθηκαν τώρα σ' ένα ανατοριό της 'Ελβετίας τα δροσολούτρα, για τους πάσχοντες από νευρικά. Άφίνουν δηλαδή τόν άρρωστο τις πωινές ώρες στο ύπαιθρο, κάτω από την πωινή δρο, οί, ή οποία τόν λούζει κυριολεκτικά. Και ο άρρωστος θεραπεύεται - άν δεν πλευριτώση, λέμε έμεις...

...Δεν ανταλλάσσονται μόνον οι άνθρωποι πληθυσμοί μα και οι πτερωτοί. 'Η νέα Καληδονία και η Άυστραλία, π.χ., άποφάσισαν πρό καιρού να κάνουν ανταλλαγή πουλιών. Όσο πολία δεν είχε η μια τα πήρε από την άλλη. Και κατ' αυτόν τόν τρόπο τα δυο νησιά έχουν μεγάλη ποικιλία πουλιών.

...Στην 'Ιαπωνία πιάστηκε ένα νέο είδος φαιού, άγνωστο ως τώρα. Το φαι αυτό έχει μέγεθος και οχήμα αυού χνόας, είναι κρώματος πρσιούου ζωρού και δεν ξεχωρίζουν από το σωμα του παρά μόνονά η ουρά και τα φτερά. Ούτε μάτια φαίνονται, ούτε και το στόμα καλά καλά.

...Τα σπίνια που έχουν τους τοίχους με κισσό ή άλλα αναορικήτικά φυτά, δεν είναι κάλλου ύψος, όπως άποδείχθηκε τελευταίως. Άπεναντίας τα φυτά αυτά προφυλάσσουν από την ύγρασία τους τοίχους και τα σπίνια.

...'Η γρίπη, εινε, λέει ένας 'Ινδός γιατρός, άποτέλεσμα της κακής καταστάσεως των όργανων και ιδίως των άμυγαλών. Κόψτε τις άμυγαλές σας, λέει, και δεν θα προσβληθήτε ποτέ από γρίπη.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

σε να έτοιμάζεται για να φύγη.

— Αξάφνα, ποδοβολητά άλόγων άντηχη σαν πάλι στο μονοπάτι.

— Τι είναι πάλι; έκανε η Κοντοίτα.

Και κυττάζε πέρα, όπου ένα άυννεφο σκόνης έδειχνε πως καθάλλαρης έζύγωναν. Δεν πρόσφασαν όμως να σκεφθούν τι μπορεί να είναι και δυο στρατιώτες στα θηκαν με τα άλογά τους μπροστά στο σπίτι τους. Μαζί τους ήταν και ένας ύπαξιωματικός.

— Ποιά από σάς είναι η Περίλτα Βάργκα; ρώτησαν άπότομα.

Οι κοπέλλες δεν άποκρίθηκαν άμέσως. Έπειτα σιγά, με φόβο, άποκρίθηκε η Περίλτα.

— Έγω.

— Έν όνοματι του νόμου, είπε ο ύπαξιωματικός, Περίλτα Βάργκα, πρέπει να μάς άκολουθήσης.

— Θα συλλάβετε αυτή την κοπέλλα; ρώτησε άπότομα ο Μπλάσκο.

— Ναι, έχομε ένταλμα συλλήψεως.

— Και με ποιά κατηγορία, γιά νόνομα του θεού;

— Αυτό δεν μπορούμε να σάς το πούμε. Περίλτα, πρέπει να μάς άκολουθήσης. Και το καλό που σου θέλουμε είναι να μάς άκολουθήσης φρόνιμα, φρόνιμα.

— Έχομε διαταγή να κάνουμε έρευνα στο σπίτι, είπε ο ύπαξιωματικός.

— 'Η Περίλτα και η μητέρα της έμεναν σαν κεραυνοχτυπημένες. Και οι στρατιώτες άρχισαν να ψάχνουν παντού. Άνοιξαν τα συρτάρια, αναποδογύρισαν τα έπιπλα. Όταν είδε το νοικοκυριό της ριμαγμένο η Άννα ζύνηψε σαν από λήθαργο.

— Σταματήστε! φώναξε. Δεν έχετε θεό έσείς; Τι γυρεύετε εδώ μέσα; Δεν θέλετε. Εδώ έρσκετε μια άρρωστη δυστυχισμένη γυναίκα και ένα φτωχό κορίτσι. Τι θέλετε; Νά μάς σκευάσετε;

— Κυρία μου, άποκρίθηκε ο ύπαξιωματικός. Μακάρι να είναι άθωο το κορίτσι σου. Αυτό θέλουμε και μεις, έπειδή, μα την άλήθεια, σε λυπούμαστε. Το καθήκον μας όμως πρέπει να το εκτελέσουμε.

— Όταν άπελπιστήκαν πως θάβρισκαν έκείνου που γυρεύανε οι άνθρωποι της έζουσίας, σταμάτησαν.

— Δεν ύπάρχει τίποτε, ψιθύρισαν μεταξύ τους.

— Αξάφνα όμως ένας από τους δυο στρατιώτες, είπε:

— Έδώ μονάχα δεν κυττάσαμε.

Και έδειξε κάτι γλάστρες με λουλούδια, που ήταν έξω, στο πεζούλι της αυλής του σπιτιού.

— Άς κυττάσουμε και εδώ, είπε ο ύπαξιωματικός.

Με μια όπότομη κίνηση αναποδογύρισαν τη μια γλάστρα, σπάζοντας το λουλούδι. 'Η μόνα θόγγυε σαν να είχαν πληνώσει το ίδιο το κορμί.

Το ίδιο έκαναν και σ' άλλες γλάστρες. Και έξάφνα, καθώς αναποδογύριζαν την τελευταία, ένα έξωφοντο θήκη από τα χείλη του στρατιώτη.

— Νά το! Αυτό ήταν! Καλά το σκέφθηκες έγώ!

Με μάτια άνοιμμένα διάπλατα από την έκπληξη, είδε η Περίλτα και η μητέρα της και τα άλλα κορίτσια, κάτω, στον πάτο της γλάστρας, ένα πακέτο με τυπωμένα χαρτιά.

— Τι είναι αυτά; ρώτησε ο ύπαξιωματικός άυστοπρά την Περίλτα, κρατώντας τα χαρτιά στο χέρι του.

— Δεν ξέρω, άποκρίθηκε η κοπέλλα μ' άπορία.

— Δεν ξέρεις, έ; έκανε ο στρατιώτης που είχε προτείνει να κυττάζουν στις γλάστρες. Για να ιδούμε, όταν ιδής τι γράφουν, θα ξέρεις;

— 'Ο ύπαξιωματικός άνοιξε το πακέτο. Και τότε, η Περίλτα, είδε με τρόπο, με γάλα κεφαλαία γράμματα, που έλεγαν: «ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ»

Κάποτε έτυχε να ιδή τέτοια χαρτιά. Ήταν επαναστατικές προκηρύξεις που κυκλοφορούσαν ανάμεσα στους εργάτες πότε - πότε.

— Χλώμιασε! είπε ο ύπαξιωματικός. Σάν να μην σου άρεσε που θρήκαμε αυτό τα χαρτιά στο σπίτι σου.

— Δεν ξέρω πως θρήθηκαν εδώ, είπε η Περίλτα προσπαθώντας να συγκρατήση το μυαλό της, που ζαλιζόταν. Σας όρκίζομαι πως δεν έχω ιδέα...

— Κοπέλλισσα μου, είπε ο ύπαξιωματικός, άρπασε τους όρκους για τόν άρραθωτιστικό σου. Σ' έμας δεν περνούν αυτά. Φρόντισε να άποδείξεις στο δικαστήριο την άθωότητά σου, αυτή τη συμβουλή σου δίνω. Και τώρα, έμπρός, έλα μαζί μας.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΝΟΥΝ...

ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΝΟΥΝ... 'Ερχονται οι πόλεμοι... 1912, 1913, 1917, 1922. 'Ο ύπταρχος Δημητρίου κερδίζει δέδες και βαθμούς. Ποιός και ποιός συναντιούνται έντελώς τυχαία... πολύ άσπασ... Χαιρετιούνται τυπικά. Σάν τίποτα να μην έχει συμβεί μεταξύ τους. Κι όμως, κάτω απ' αυτή την ψυχρή κι έπίσημη τυπικότητα, κρύβεται κάποια τρυφερή συγκίνηση για όσα έζησαν και για όσα μπορούσαν να ζήσουν. Την κρύβουν καλά οι δόξαι. Ζητούν πληροφορίες ο ένας για τη ζωή του άλλου, σαν δυο κάλλοι γνώριμοι.

— Πώς περνάτε, κυρία μου;

— Έσείς, κύριε συνταγματάρχα; 'Η θάλασσα είναι κυρία. Έχει παντρευτεί. 'Ο Δημητρίου όχι.

— Πώς δεν παντρευθήκατε;

— Αί... Έτυχε... Τώρα είναι άργα!

ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΝΟΥΝ... 'Ερχονται οι πόλεμοι... 1912, 1913, 1917, 1922. 'Ο ύπταρχος Δημητρίου κερδίζει δέδες και βαθμούς. Ποιός και ποιός συναντιούνται έντελώς τυχαία... πολύ άσπασ... Χαιρετιούνται τυπικά. Σάν τίποτα να μην έχει συμβεί μεταξύ τους. Κι όμως, κάτω απ' αυτή την ψυχρή κι έπίσημη τυπικότητα, κρύβεται κάποια τρυφερή συγκίνηση για όσα έζησαν και για όσα μπορούσαν να ζήσουν. Την κρύβουν καλά οι δόξαι. Ζητούν πληροφορίες ο ένας για τη ζωή του άλλου, σαν δυο κάλλοι γνώριμοι.

— Πώς περνάτε, κυρία μου;

— Έσείς, κύριε συνταγματάρχα; 'Η θάλασσα είναι κυρία. Έχει παντρευτεί. 'Ο Δημητρίου όχι.

— Πώς δεν παντρευθήκατε;

— Αί... Έτυχε... Τώρα είναι άργα!

ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΝΟΥΝ... 'Ερχονται οι πόλεμοι... 1912, 1913, 1917, 1922. 'Ο ύπταρχος Δημητρίου κερδίζει δέδες και βαθμούς. Ποιός και ποιός συναντιούνται έντελώς τυχαία... πολύ άσπασ... Χαιρετιούνται τυπικά. Σάν τίποτα να μην έχει συμβεί μεταξύ τους. Κι όμως, κάτω απ' αυτή την ψυχρή κι έπίσημη τυπικότητα, κρύβεται κάποια τρυφερή συγκίνηση για όσα έζησαν και για όσα μπορούσαν να ζήσουν. Την κρύβουν καλά οι δόξαι. Ζητούν πληροφορίες ο ένας για τη ζωή του άλλου, σαν δυο κάλλοι γνώριμοι.

— Πώς περνάτε, κυρία μου;

— Έσείς, κύριε συνταγματάρχα; 'Η θάλασσα είναι κυρία. Έχει παντρευτεί. 'Ο Δημητρίου όχι.

— Πώς δεν παντρευθήκατε;

— Αί... Έτυχε... Τώρα είναι άργα!

ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΝΟΥΝ... 'Ερχονται οι πόλεμοι... 1912, 1913, 1917, 1922. 'Ο ύπταρχος Δημητρίου κερδίζει δέδες και βαθμούς. Ποιός και ποιός συναντιούνται έντελώς τυχαία... πολύ άσπασ... Χαιρετιούνται τυπικά. Σάν τίποτα να μην έχει συμβεί μεταξύ τους. Κι όμως, κάτω απ' αυτή την ψυχρή κι έπίσημη τυπικότητα, κρύβεται κάποια τρυφερή συγκίνηση για όσα έζησαν και για όσα μπορούσαν να ζήσουν. Την κρύβουν καλά οι δόξαι. Ζητούν πληροφορίες ο ένας για τη ζωή του άλλου, σαν δυο κάλλοι γνώριμοι.

— Πώς περνάτε, κυρία μου;

— Έσείς, κύριε συνταγματάρχα; 'Η θάλασσα είναι κυρία. Έχει παντρευτεί. 'Ο Δημητρίου όχι.

— Πώς δεν παντρευθήκατε;

— Αί... Έτυχε... Τώρα είναι άργα!

ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΝΟΥΝ... 'Ερχονται οι πόλεμοι... 1912, 1913, 1917, 1922. 'Ο ύπταρχος Δημητρίου κερδίζει δέδες και βαθμούς. Ποιός και ποιός συναντιούνται έντελώς τυχαία... πολύ άσπασ... Χαιρετιούνται τυπικά. Σάν τίποτα να μην έχει συμβεί μεταξύ τους. Κι όμως, κάτω απ' αυτή την ψυχρή κι έπίσημη τυπικότητα, κρύβεται κάποια τρυφερή συγκίνηση για όσα έζησαν και για όσα μπορούσαν να ζήσουν. Την κρύβουν καλά οι δόξαι. Ζητούν πληροφορίες ο ένας για τη ζωή του άλλου, σαν δυο κάλλοι γνώριμοι.

— Πώς περνάτε, κυρία μου;

— Έσείς, κύριε συνταγματάρχα; 'Η θάλασσα είναι κυρία. Έχει παντρευτεί. 'Ο Δημητρίου όχι.

— Πώς δεν παντρευθήκατε;

— Αί... Έτυχε... Τώρα είναι άργα!

ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΝΟΥΝ... 'Ερχονται οι πόλεμοι... 1912, 1913, 1917, 1922. 'Ο ύπταρχος Δημητρίου κερδίζει δέδες και βαθμούς. Ποιός και ποιός συναντιούνται έντελώς τυχαία... πολύ άσπασ... Χαιρετιούνται τυπικά. Σάν τίποτα να μην έχει συμβεί μεταξύ τους. Κι όμως, κάτω απ' αυτή την ψυχρή κι έπίσημη τυπικότητα, κρύβεται κάποια τρυφερή συγκίνηση για όσα έζησαν και για όσα μπορούσαν να ζήσουν. Την κρύβουν καλά οι δόξαι. Ζητούν πληροφορίες ο ένας για τη ζωή του άλλου, σαν δυο κάλλοι γνώριμοι.

— Πώς περνάτε, κυρία μου;

— Έσείς, κύριε συνταγματάρχα; 'Η θάλασσα είναι κυρία. Έχει παντρευτεί. 'Ο Δημητρίου όχι.

— Πώς δεν παντρευθήκατε;

— Αί... Έτυχε... Τώρα είναι άργα!

ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΝΟΥΝ... 'Ερχονται οι πόλεμοι... 1912, 1913, 1917, 1922. 'Ο ύπταρχος Δημητρίου κερδίζει δέδες και βαθμούς. Ποιός και ποιός συναντιούνται έντελώς τυχαία... πολύ άσπασ... Χαιρετιούνται τυπικά. Σάν τίποτα να μην έχει συμβεί μεταξύ τους. Κι όμως, κάτω απ' αυτή την ψυχρή κι έπίσημη τυπικότητα, κρύβεται κάποια τρυφερή συγκίνηση για όσα έζησαν και για όσα μπορούσαν να ζήσουν. Την κρύβουν καλά οι δόξαι. Ζητούν πληροφορίες ο ένας για τη ζωή του άλλου, σαν δυο κάλλοι γνώριμοι.

— Πώς περνάτε, κυρία μου;

— Έσείς, κύριε συνταγματάρχα; 'Η θάλασσα είναι κυρία. Έχει παντρευτεί. 'Ο Δημητρίου όχι.

— Πώς δεν παντρευθήκατε;

— Αί... Έτυχε... Τώρα είναι άργα!

ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΝΟΥΝ... 'Ερχονται οι πόλεμοι... 1912, 1913, 1917, 1922. 'Ο ύπταρχος Δημητρίου κερδίζει δέδες και βαθμούς. Ποιός και ποιός συναντιούνται έντελώς τυχαία... πολύ άσπασ... Χαιρετιούνται τυπικά. Σάν τίποτα να μην έχει συμβεί μεταξύ τους. Κι όμως, κάτω απ' αυτή την ψυχρή κι έπίσημη τυπικότητα, κρύβεται κάποια τρυφερή συγκίνηση για όσα έζησαν και για όσα μπορούσαν να ζήσουν. Την κρύβουν καλά οι δόξαι. Ζητούν πληροφορίες ο ένας για τη ζωή του άλλου, σαν δυο κάλλοι γνώριμοι.

— Πώς περνάτε, κυρία μου;

— Έσείς, κύριε συνταγματάρχα; 'Η θάλασσα είναι κυρία. Έχει παντρευτεί. 'Ο Δημητρίου όχι.

— Πώς δεν παντρευθήκατε;

— Αί... Έτυχε... Τώρα είναι άργα!

ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΝΟΥΝ... 'Ερχονται οι πόλεμοι... 1912, 1913, 1917, 1922. 'Ο ύπταρχος Δημητρίου κερδίζει δέδες και βαθμούς. Ποιός και ποιός συναντιούνται έντελώς τυχαία... πολύ άσπασ... Χαιρετιούνται τυπικά. Σάν τίποτα να μην έχει συμβεί μεταξύ τους. Κι όμως, κάτω απ' αυτή την ψυχρή κι έπίσημη τυπικότητα, κρύβεται κάποια τρυφερή συγκίνηση για όσα έζησαν και για όσα μπορούσαν να ζήσουν. Την κρύβουν καλά οι δόξαι. Ζητούν πληροφορίες ο ένας για τη ζωή του άλλου, σαν δυο κάλλοι γνώριμοι.

— Πώς περνάτε, κυρία μου;

— Έσείς, κύριε συνταγματάρχα; 'Η θάλασσα είναι κυρία. Έχει παντρευτεί. 'Ο Δημητρίου όχι.

— Πώς δεν παντρευθήκατε;

— Αί... Έτυχε... Τώρα είναι άργα!

Ο ύπταρχος Δημητρίου

Από την άνοιξη Βερνάντα της Βίλλας μπαίνει ένα άπαλό άεράκι που σέρνεται μέσα στο σάλονα και κολπώνει τις έλαφρες κουρτίνες. Οι τελευταίες άνταυγείες του ήλιου που τραβά προς τη δύση του άντιφωγίζουν στα τείματα και τους δίνον περαστικές πορτοκαλίδες άποχρώσεις. Όρα γλυκεία του κάλοκαιριάτικου δειλινού, που κάνει την ψυχή να αλωρήται άνάμεσα στην πραγματικότητα και στο όνειρο. Στο βάθος η ήρεμη θάλασσα που άναπαύεται ύστερα από μια άνήσυχη ημέρα... γεμάτη κόματα και άφροσύ. Και η κυρία θάλασσα έχει τ' άσπρα της μαλλιά άκούμπισμα στη ράχη μιας βαθειάς πολυθρόνας και τα μάτια της σπληνωμένα στο άπειρο... Στο τραπέζακι, που είναι δίπλα της, τ' άσ' έτίστο το τσαγιο. 'Η κυρία θάλασσα πάντα παίρνει το σάσι της αυτή την ώρα, χειμώνα - καλοκαίρι. Μια συνήθεια της άναγμένης, που δεν πρόκειται να την έγκαταλείψη ποτέ... Το άερράκι άνέμει άνάλαφα τα άσπρα της μαλλιά, σαν να κουδεντάζει μαζί τους.

— Ένα χτύπημα στην πόρτα. Είναι η ύπταρχος.

— 'Η άπογευματινή έφημερίδα, κυρία.

— 'Η κυρία θάλασσα κάνει νόημα με το χέρι: «ας την έκεί».

— 'Η ύπταρχος την άφίνει στο τραπέζακι και φεύγει...

— 'Η ήλικιωμένη κυρία μένει πάλι μόνη... Ένα θλιμμένο χαμόγελο της έρχεται στα χείλη. Θυμάται ένα όνομα: 'Ο ύπταρχος Δημητρίου. Πώς της ήρε, άλήθεια, αυτό το όνομα, τότε η άναμνηση έτσι έαφνικά; Τόσα χρόνια είχε να το σκεφθεί. 'Ο ύπταρχος Δημητρίου! Κουνάει το κεφάλι της, φέρνει τα μάτια της γύρω... Γυρίζει να ιδή... Μα τι θα πη αυτό; Έχει την άίσθηση σαν να είναι δίπλα της ο ύπταρχος Δημητρίου, σαν ναδνε σκυμένα κοντά σ' αυτή της και να της μιλή... Σάν να της χαϊδέυη τα μαλλιά... 'Οχι, είναι το κάλοκαιριάτικο άεράκι που της άνέμει το σάσι...

Θέέ μου, πώς πέρασαν τόσα χρόνια - σωστά σαράντα χρόνια - από τότε... 'Η κυρία θάλασσα γυρίζει όλο αυτό το διάστημα πίσω. Οι ρυτίδες φεύγουν. Το πρόσσπο της γίνεται φρέσκο και δροσρό, όπως τότε... Τα μαλλιά της μαύρα σαν έβενος, τα μάτια της έκανα παίρνουν τη λάμψη που είχαν τότε. Στά 1903... 'Η κυρία θάλασσα Άστρίδου, δεν είναι πιά η κυρία θάλασσα Άστρίδου. Είναι η δεσποινίς θάλασσα... Και στροβιλίζεται στην άίσθηση των άνακτόρων, στο μεγάλο έπίσημο χορό... Άνάλαφα την κρατάει σαν πεταλούδα από τη μέση ένας κομψός άξιωματικός... λαμπάδα μέσα στη φανταστική στολή του. Το κάλοστριμένο μαύρο μουστάκι του, πόσο χαριτωμένο είναι... 'Ο ύπταρχος Δημητρίου. Τα μάτια του κορμωμένα στο πρόσσπο της άναγής του βλέμμα της. Έκείνη έχει χαμηλωμένα τα δικά της. Μα έέρει πώς άν τα σημάδια λίγο θ' άντικρύση το βλέμμα του. Αυτό το βλέμμα που την κάνει να παραλύη δόκλρη. Το χέρι του σφίγγει το δικό της. Και τ' άφίγει. Είναι τόσο ήδονικό αυτό το σφίξιμο...

Λίγος καιρός άκόμα... Άνοιξά - λίγος βράδακι... Έναν κήπο της Κηφισιάς. Το πρώτο άγκάλιασμα, το πρώτο φιλή. Έπειτα τα πρώτα φοβισμένα έρωτικά ραντεβό. Μια 'βικτωριανή με δυο όλογα άσπρα, την περιμένουν τ' άπογεύματα στη δόση Κηφισιάς. Τρέχει κλεφτά. Μια πόρτα άνοιγει, ένα χέρι άπλά-

ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΝΟΥΝ... 'Ερχονται οι πόλεμοι... 1912, 1913, 1917, 1922. 'Ο ύπταρχος Δημητρίου κερδίζει δέδες και βαθμούς. Ποιός και ποιός συναντιούνται έντελώς τυχαία... πολύ άσπασ... Χαιρετιούνται τυπικά. Σάν τίποτα να μην έχει συμβεί μεταξύ τους. Κι όμως, κάτω απ' αυτή την ψυχρή κι έπίσημη τυπικότητα, κρύβεται κάποια τρυφερή συγκίνηση για όσα έζησαν και για όσα μπορούσαν να ζήσουν. Την κρύβουν καλά οι δόξαι. Ζητούν πληροφορίες ο ένας για τη ζωή του άλλου, σαν δυο κάλλοι γνώριμοι.

— Πώς περνάτε, κυρία μου;

— Έσείς, κύριε συνταγματάρχα; 'Η θάλασσα είναι κυρία. Έχει παντρευτεί. 'Ο Δημητρίου όχι.

— Πώς δεν παντρευθήκατε;

— Αί... Έτυχε... Τώρα είναι άργα!

ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΝΟΥΝ... 'Ερχονται οι πόλεμοι... 1912, 1913, 1917, 1922. 'Ο ύπταρχος Δημητρίου κερδίζει δέδες και βαθμούς. Ποιός και ποιός συναντιούνται έντελώς τυχαία... πολύ άσπασ... Χαιρετιούνται τυπικά. Σάν τίποτα να μην έχει συμβεί μεταξύ τους. Κι όμως, κάτω απ' αυτή την ψυχρή κι έπίσημη τυπικότητα, κρύβεται κάποια τρυφερή συγκίνηση για όσα έζησαν και για όσα μπορούσαν να ζήσουν. Την κρύβουν καλά οι δόξαι. Ζητούν πληροφορίες ο ένας για τη ζωή του άλλου, σαν δυο κάλλοι γνώριμοι.

— Πώς περνάτε, κυρία μου;

— Έσείς, κύριε συνταγματάρχα; 'Η θάλασσα είναι κυρία. Έχει παντρευτεί. 'Ο Δημητρίου όχι.

— Πώς δεν παντρευθήκατε;

— Αί... Έτυχε... Τώρα είναι άργα!

ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΝΟΥΝ... 'Ερχονται οι πόλεμοι... 1912, 1913, 1917, 1922. 'Ο ύπταρχος Δημητρίου κερδίζει δέδες και βαθμούς. Ποιός και ποιός συναντιούνται έντελώς τυχαία... πολύ άσπασ... Χαιρετιούνται τυπικά. Σάν τίποτα να μην έχει συμβεί μεταξύ τους. Κι όμως, κάτω απ' αυτή την ψυχρή κι έπίσημη τυπικότητα, κρύβεται κάποια τρυφερή συγκίνηση για όσα έζησαν και για όσα μπορούσαν να ζήσουν. Την κρύβουν καλά οι δόξαι. Ζητούν πληροφορίες ο ένας για τη ζωή του άλλου, σαν δυο κάλλοι γνώριμοι.

— Πώς περνάτε, κυρία μου;

— Έσείς, κύριε συνταγματάρχα; 'Η θάλασσα είναι κυρία. Έχει παντρευτεί. 'Ο Δημητρίου όχι.

— Πώς δεν παντρευθήκατε;

— Αί... Έτυχε... Τώρα είναι άργα!

ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΝΟΥΝ... 'Ερχονται οι πόλεμοι... 1912, 1913, 1917, 1922. 'Ο ύπταρχος Δημητρίου κερδίζει δέδες και βαθμούς. Ποιός και ποιός συναντιούνται έντελώς τυχαία... πολύ άσπασ... Χαιρετιούνται τυπικά. Σάν τίποτα να μην έχει συμβεί μεταξύ τους. Κι όμως, κάτω απ' αυτή την ψυχρή κι έπίσημη τυπικότητα, κρύβεται κάποια τρυφερή συγκίνηση για όσα έζησαν και για όσα μπορούσαν να ζήσουν. Την κρύβουν καλά οι δόξαι. Ζητούν πληροφορίες ο ένας για τη ζωή του άλλου, σαν δυο κάλλοι γνώριμοι.

— Πώς περνάτε, κυρία μου;

— Έσείς, κύριε συνταγματάρχα; 'Η θάλασσα είναι κυρία. Έχει παντρευτεί. 'Ο Δημητρίου όχι.

— Πώς δεν παντρευθήκατε;

— Αί... Έτυχε... Τώρα είναι άργα!

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

ΓΚΑΦΑ

Ένας άφηρημένος κύριος παρέρβη κάποτε σ' ένα γάμο σε μια εκκλησία. Γνωρίζοντας την πάσση του, γροσάβει με κάθε τρόπο να μη κάνει καμμία γκάφα. Και τα κατάφερε, πραγματικά να μη βείξη την άφηρημάδα του. Όταν όμως τελείωσε το μυστήριο και οι προσκαλεσμένοι πλησίαζαν το ζεύγος για να το συγαρούν, ο άφηρημένος κύριος έσκυψε στον άδελφό της νύφης και τόν ρώτησε:

— Θάρρητε και σεις ως το νεκροταφείο;

ΤΩΝ ΑΔΥΝΑΤΩΝ ΑΔΥΝΑΤΟΝ

— 'Ο διάσημος μυθιστογράφος Χ. Ψ. Ω. γράφει σε μια άουμα, στριά του, η οποία του ζητάει να αυτογράφω:

«...Κι έπειδή η φλογωρότερη άπθυμία μου είναι να πάφουν οι άναγνώστες μου - και αυτές - άναγνώστριές μου άκόμα - να μου ζητούν άυτόγραφα και να με κάνουν να χάνω άδικα πολύτιμο καιρό, βρίσκομαι στη δυσάρεστη θέση να σας πληροφορήσω ότι μου είναι άπαισιόχα άδύνατον να σας στείλω άυτόγραφο μου...»

Κι από κάτω απ' την έπιστολή έβαλε την όπογραφή του φαιδρα πλατείτα...

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

— 'Ο γιατρός Χ... φθάνοντας να με μεσημέρι στο σπίτι ενός πελάτου του, τόν όποιο περιμένει από πολλή καιρό, βλέπει στην πόρτα πένθος.

— Ένα θλιβερό προσάστημα τόν καταλαμβάνει. Πλησιάζει μια γελτόνισσα που κάθεται στο παράθυρο του διλανού σπιτιού και τη ρωτάει τι συμβαίνει.

Κι έκείνη τόν άπαντά:

— 'Ηράβε, μήπως, γιατρέ μου για τόν κ. Π...;

— Μάλιστα...

— Τότε είναι περιττόν ν' άνε. έρθε πάλι. Σε λίγο θα τόν κατεβάζουν...

ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΝΟΥΝ... 'Ερχονται οι πόλεμοι... 1912, 1913, 1917, 1922. 'Ο ύπταρχος Δημητρίου κερδίζει δέδες και βαθμούς. Ποιός και ποιός συναντιούνται έντελώς τυχαία... πολύ άσπασ... Χαιρετιούνται τυπικά. Σάν τίποτα να μην έχει συμβεί μεταξύ τους. Κι όμως, κάτω απ' αυτή την ψυχρή κι έπίσημη τυπικότητα, κρύβεται κάποια τρυφερή συγκίνηση για όσα έζησαν και για όσα μπορούσαν να ζήσουν. Την κρύβουν καλά οι δόξαι. Ζητούν πληροφορίες ο ένας για τη ζωή του άλλου, σαν δυο κάλλοι γνώριμοι.

— Πώς περνάτε, κυρία μου;

— Έσείς, κύριε συνταγματάρχα; 'Η θάλασσα είναι κυρία. Έχει παντρευτεί. 'Ο Δημητρίου όχι.

— Πώς δεν παντρευθήκατε;

— Αί... Έτυχε... Τώρα είναι άργα!

ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΕΡΝΟΥΝ... 'Ερχονται οι πόλεμοι... 1912, 1913, 1917, 1922. 'Ο ύπταρχος Δημητρίου κερδίζει δέδες και βαθμούς. Ποιός και ποιός συναντιούνται έντελώς τυχαία... πολύ άσπασ... Χαιρετιούνται τυπικά. Σάν τίποτα να μην έχει συμβεί μεταξύ τους. Κι όμως, κάτω απ' αυτή την ψυχρή κι έπίσημη τυπικότητα, κρύβεται κάποια τρυφερή συγκίνηση για όσα έζησαν και για όσα μπορούσαν να ζήσουν. Την κρύβουν καλά οι δόξαι. Ζητούν πληροφορίες ο ένας για τη ζωή του άλλου, σαν δυο κάλλοι γνώριμοι.

— Πώς περνάτε, κυρία μου;

— Έσείς, κύριε συνταγματάρχα; 'Η θάλασσα είναι κυρία. Έχει παντρευτεί. 'Ο Δημητρίου όχι.

— Πώς δεν παντρευθήκατε;

— Αί... Έτυχε... Τώρα είναι άργα!

Ιστορικά Ανεκδοτά

ΤΟΥ ΠΩΛ ΒΕΡΛΑΙΝ

— 'Ο ποιητής Πώλ Βερλαίν, έλχε πάντα ιστορίες με τους έκοτες του.

— Κάποτε παρουσιάστηκε σ' έναν από αυτούς και του ζήτησε μια προκαταβολή έικου φρόνων για μερικά ποιήματα που θα του έγραφε.

— 'Ο διολιπόλης όμως άρνήθη. Κε να τού δώση τα έικου φρόνγα.

— Άρνείσθαι λοιπόν, τού λέγει ο Βερλαίν.

— Άρνείσθαι!

— Είναι η τελευταία σας λέξις;

— 'Η τελευταία!

— 'Ο Βερλαίν δεν έλεγε τίποτε. Διευθύνη προς την προθήκη του καταστήματος, πήρε απ' εκεί 5 τόμους ποιημάτων των κι έφυγε. Σε λίγο τούς πουλούσε στο γετονικό βιβλιοπωλείο στη μιση τους τιμή, κι έτσι έξοκονώμασε τα λεπτά που του χρειαζόμασαν.

ΟΙ ΦΑΡΣΕΣ ΤΟΥ ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ

— 'Ο Γάλλος ποιητής Κάρολος Μπωντέλαρ, είχε τή συνήθεια, και τη μανία να μπαίνει στη μύτη των άφελων και κάλοκαγών άστών.

— Μια μέρα πούτρωγε σ' ένα έξονογειο, στο ίδιο τραπέζι με μερικούς άφελους νοικοκυραίους, γύρισε έαφνικά και τούς ρώτησε:

— Δεν μου λέτε, έχετε φάγει μυαλά μικρού παιδιού τριαντά;

— Οι δυστυχισμένοι μικροαστοί κοκκάλισαν. Κυττάζαν τόν ποιητή με τρόπον και το έβαλαν στα πόδια.

ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ ΠΕΤΑΙΝ

— 'Ο στρατάρχης Πεταίν, αίσθανεται, όπως κάθε άληθινός στρατιώτης, φρόκη προς τις έπιδείξεις. Σχετικώς άναφέρεται το έξης άνέκδοτό του:

— Στά 1920, έπαρνε την πρώτη μετά τόν πόλεμο άδειά του και πήγαινε να την περάση στη μικρή λουτροπόλη Συλ-λέζ-ώ. Μόλις έφθασε εκεί η πρώτη του δουλειά ήταν να φορήση άμέσως τα πολιτικά του για να μην άναγνωρισθ.

— Μια μέρα, ο στρατάρχης έπισκέφθηκε τόν γιατρό της λουτροπόλεως, για να τού κανονισή την διάρκεια του λουτρού. 'Ο γιατρός τόν έζήτησε και γεμάτος άουμασμό για το ρωμαιολό σόμα του τόν ρώτησε:

— Ποιός είναι το έπάγγελμά σας, κύριε;

— Χι... στρατιωτικός, άπήντησε ο στρατάρχης.

— Ά! στρατιωτικός; έκανε ο γιατρός και χτυπώντας τον φιλικά στον ώμο:

— Φαίνεται όμως, φίλε μου, ότι δεν κουραστήκατε έσείς κατά τόν πόλεμο. Θα ήσασθε άσφαλώς στα μετόπισθεν, σε καμμία έπιμεληταία, ή κάπου άλλού...

Αυτή τη φορά ο στρατάρχης Πεταίν δεν κρατήθηκε και έβειξε στον γιατρό την κάρτα του.

Κατάπληκτος ο δόκτωρ έσπευσε να τού ζήτηση συγγνώμη για την γκάφα του.

ΤΟΥ ΣΚΡΙΜΠ

— Ένα βράδυ παιζόταν για πρώτη φορά σ' ένα

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΣΕΡΖΑΚ

EPZAK

Η έξωφρενική μαγία τῶν συλλεκτῶν. — Συγγράμματα, βιβλιοδε-
τημένα ἀπὸ τὸ δέρμα τοῦ συγγραφέως τῶν. — Ἄνθρωποι ποῦ
ἐμπορεῦνται τὸ πετὰι τους. — Πορτοφύλια καὶ μανικετόκουμπά
ἀπὸ δέρμα πτωμάτων κλπ.

ἕνα ἐξέλεο: «Αἱ δερμάτεις» δεμένο με ἀνθρώπινον
 ἄν το δερμα αἰλο ἦτον ἀπό ἀρ-
 ρόστους...

ἀνώτερος τραπεζίτικος δὲ μπορε
νάχη μιὰ γυναίκα σὰν καὶ σένα

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΨΤΑΛΙΩΤΗΣ

AKABINA
TEGAVA

Μία μόδα που δανεισθήκαμε από τους αγρίους. — Τι έπίστευαν οί άρχαιοί Άσάυριοι. — Τό δακτυλίδι που μās προφυλάσσει από τίς... αίμορροΐδες και τό σμαράγδι που μās χαρίζει τήν εύγλωττία... — Γιατί τό πέταλο τού αλόγου φέρνει εύτυχία κτλ. κτλ.

νε αντιθετως κομψοτατα και πο-
ριστάνουν ένα σωρο ετεροκλυ-
τή αντικείμενα, τα οποία υποτίθεται
ότι φέρνουν γούρι και εδνχία

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΦΡΟΝΤΑΙ

11

Ο Μάρφου σηκώνει τὰ μάτια του και κυττάζει ψηλά. Δεν διακρίνει καλά μέσα στο σκοτάδι, μα του φαίνεται πως ένα παράθυρο του δευτέρου πατώματος είναι ανοιχτό. Οι κλάδοι μιας γέρικης βαλανιδιάς απλώνονται ως το παράθυρο αυτό. Ο Μάρφου μόλις τα ξεχωρίζει δλ' αυτά μέσα στο σκοτάδι της νύχτας. Ο πόθος της εκδήσεως τον καθιστά μονιακό. Δεν δα διατάζει μπρος σε κανένα κίνδυνο. Καταστρώνει αμέσως το σχέδιό του:

«Θ' ανέβω στη βαλανιδιά, θα γλυστρήσω ως την άκρη του κλάδου που φτάνει στο παράθυρο, θα χαράξω με το διαμάντι του δαχτυλιδιού του, το τζάμι και θα προσπαθήσω ν' ανοίξω μια τρύπα σ' αυτό. Τα κατόπιν είναι εύκολα. Θα χιώσω το χέρι του, θ' ανοίξω αθόρυβα το τζάμι και θα πηδήσω μέσα στο δωμάτιο...»

Ευτυχώς η νύχτα, όπως είπαμε, είναι θυελλώδης. Ο άνεμος μουρλίζει ανάμεσα στα δέντρα. Το χιόνι εξακολουθεί να πέφτει. Μέσα στους τόσους θορύβους ο βαρβάνος θα μπορούσε να φέρει εις πέρας το σχέδιό του, χωρίς να τον αντιληφθεί κανείς. Μα δε βιάζεται. Είτε χωρίς ακόμα. Πρέπει να κοιμηθούν στο μέγαρο και κατόπιν να δράσει.

Βγάζει το παγωφόρι του, το πετά κάτω κι' αρχίζει ν' ανεβαίνει στο δέντρο, του οποίου τα κλαδιά φτάνουν ως τα παράθυρα του δεύτερου πατώματος. Το ανέβασμα δεν είναι εύκολο. Οι χιονισμένοι ύγροι κλάδοι γλιστρούν κι' ο βαρβάνος κινδυνεύει να κρημνισθεί και να σπάσει τα κόκκαλά του. Ωστόσο δεν διατάζει καθόλου. Γαντζώνεται απ' όπου μπορεί, έρπει, αθθαίνει, λβρώτας τρέχει στο μέτωπό του, παρ' όλη τη παγωνιά, μα δεν ένοει να παρατηρή το σκοπό του.

Επί τέλους, έπειτα από μεγάλο αγώνα κατορθώνει να φθάσει στην άκρη ενός κλάδου, αντίκρυ ακριβώς στο κλειστό τζάμι, του οποίου τα παραθυρόφυλλα έχουν λισμονωθεί ανοιχτά. Σπρώχνει το τζάμι ελαφρά και δοκιμάζει να το ανοίξει. Μα το τζάμι είναι κλεισμένο καλά. Πρέπει να χρησιμοποιήσει το διαμάντι του δαχτυλιδιού του, όπως κάνουν πάντα σ' αυτές τις περιπτώσεις οι διαρρηκτές. Την ξέρει καλά αυτή τη δουλειά. Κι' άλλοτε, κατά την πολυτάραχη ζωή του, χρησιμοποίησε το ίδιο μέσον για να μπει σε κάποιο δημόσιο κτήριο και ν' αφαιρέσει όρισμα έγγραφο. Προηγουμένως όμως τένωνε το λαίμο του προς το τζάμι μέσα στο σπiti. Κανένας θορύβος δεν ακούγεται. Αφουγκράζεται άρκετη ώρα με προσοχή. Μα το από το διαμάντι που μείνει η θάινει επί στο σπiti δεν έχουν κοιλινη ακόμη. Είδε άλλοτε πριν φέως φατιμένη. Πρέπει συνεπώς να ενεργήσει με προσοχή χωρίς να τον ακούσουν. Απλώνει το χέρι του και με το διαμάντι του δαχτυλιδιού του χαράζει το τζάμι. Στέκεται κατόπιν και κρυκαί και τα κλαδιά των δέντρων δερ-

Ο Μάρφου περιμένει λίγο και σε μια στιγμή που ο άνεμος φασάει κάθε άλλο κρότο, σπρώχνει το προς τα μέσα. Το κομμάτι του διαμάντι χωρίς να κινήσει στο πάχυ χαλί που είναι στρώ μένο κάτω.

Ο Μάρφου μένει ευχαριστημένος κι' αφήνει έναν αναστεναγμό ανακουφισίας. Απλώνει κατόπιν το χέρι του, το χώνει στη τρύπα του τζαμιού, βρίσκει το πόμολο κι' ανοίγει. Τιποτε πειδ δεν του φράζει το δρόμο προς το σπiti.

Τα χρόνια όμως της νεότητος έχουν περάσει. Δεν μπορεί να ηδηση απ' το κλαδί που βρίσκεται στο πρεδικά του παραθύρου. Δεν έχει τη σβελευσύνη και την ελαστικότητα του παλμού καλού καιρού. Εμπιστεύεται τον έαυτό του

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

στο Θεό, τεντώνει το σώμα του κι' αρπάζεται απ' το παράθυρο. Μένει έτσι μερικά δευτερόλεπτα κι' έπειτα συγκεντρώνοντας τις δυνάμεις του αφήνει τον κλάδο του δέντρου στον οποίο πατούσε. Βρίσκεται έτσι κρεμασμένος. Αν δεν βρή στήριγμα να πατήσει το πόδι του, θα κρημνισθεί και θα συντριφεί το κεφάλι του. Μα τον εύνοει ο διάβολος: Καθώς φουχλεύει το πόδι του συναντά μια προεξοχή του τοίχου.

«Ένας αναστεναγμός φουσκώνει το στήθος του...»

—Επί τέλους!

Πατά γερά, δρθώνει το κορμί του και με μια τελευταία προσπάθεια βρίσκεται καθισμένος στο παράθυρο.

Ο άνδρας που κατέβαλε τον έχει εξαντλήσει. Μένει μερικά δευτερά ακίνητος ανασπώντας αναπνοή στα τιν παγωμένο αέρα. Συνέρχεται έτσι κάπως, μπαίνει στο δωμάτιο και κλείνει αθόρυβα το τζάμι.

Ο παχύς τάπης που είναι στρωμένος στο πάτωμα πνίγει τον ήχο των βημάτων του. Πλησιάζει στη πόρτα και κοιτάει τ' αυτό του στη κλειδαρότρυπα. Μα και πάλι δεν ακούει απολύτως τίποτα. Δοκιμάζει κατόπιν τη πόρτα και βεβαιώνεται μ' ευχαρίστηση πως δεν είναι κλειδωμένη. Την ανοίγει σιγά και βγαίνει στο διάδρομο. Κρότοι επιτραπέζιων σκευών και δουλίες του δίνουν να καταλάβει πως η Μώντ και ο Κρέντο κοιμούνται. Δεν ξεχωρίζει λόγια μα ούτε και προχωρεί περισσότερο στο διάδρομο. Θα

κάμψι υπομονή και θα περιμένη να κοιμηθούν γι να εκτέλεση το σκοπό του.

Ξαναγυρίζει σιγανοπατώντας στο σκοτεινό δωμάτιο, κλείνει τη πόρτα και κάθεται σ' έναν καναπέ. Δεν ξέρει τι ώρα είναι, μα δεν θ' αργήσουν να κοιμηθούν. Στο μυαλό του σχεδιάζει τον τρόπο με τον οποίο να ενεργήσει. Συλλογίζεται, σγκάνει μηχανικά το χέρι του στη γραβάτα του, και τη λύνει. Είτε μεταξάκι γερή γραβάτα και θα τη χρησιμοποιήσει ως βρόχο. Θα πλίσσισι τη Μώντ ενώ θα κοιμάται και θα την πνίξει μ' αυτή.

Δεν αισθάνεται κανένα πταγμό. Δεν νοιώθει κανένα φόβο. Είτε αποφοτισμένος να θανατώσει τη γυναίκα αυτή που τον περιφρόνησε και θέλει να τον στερήσει απ' το παιδί του. Θα διαπράξει το εγκλημα και κατόπιν θα προσπαθήσει να φύγει και να περάσει τα σύνορα της χώρας. Θα κλέψι συγχρόνως απ' το σπiti διάφορα πολύτιμα αντικείμενα, κοσμήματα και χρήματα, κι' έτσι κανείς δεν θα τον υποψιασθεί και θ' αποδώσουν το εγκλημα σε κανένα επικίνδυνο κακοποιό. Βρίσκει το σχέδιό του περιήμο και είναι ικανοποιημένος γι' αυτό.

«Όσο γιά τον Κρέντο είναι σίγουρος πως θα ζητήσει μόνος του να τρέξει κοντά του μετά το θάνατο της μητέρας του.

Μέσα στο σκοτάδι του ο Μάρφου χαμογελά σατανικά και παίζει στα χέρια του το λακμοδέτη του εγκλήματος και του θανάτου.

Εξω το χιόνι εξακολουθεί να

πέφτει. Ο αέρας φυσάει λυσσασμένα. Τα δέντρα του πάρκου βογ-γούν και τρίζουν.

—Νύχτα γι' αγάπη! ψιθυρίζει ο Μάρφου και χαμογελάει άγρια. Δεν διατάζει πλέον, δεν τρέμει, δεν έχει την ανάγκη του οίκτου κανενός. Ξαναβρήκε τον έαυτό του. Α, πόσο τη μισεί την Μώντ! Με πόση ευχαρίστηση θα σφίξει το βρόχο στο λαιμό της!

Στο μεταξύ αυτό η Μώντ γευματίζει με τον Κρέντο και συνομιλεί μαζί του.

—Αισθάνομαι την ανάγκη ν' αναπαυθώ, παιδί μου, του λέει. Δεν έχω πλέον κανένα σκοπό στη ζωή μου. Οι πόθοι μου εξεπληρώθησαν.

Ο Κρέντο την κυττάει σαστισμένος.

—Τι λόγια είναι αυτά, λατερυτή μου μαμά; της λέει.

—Λόγια ελλικρινή που βγαίνουν απ' την ψυχή μου, παιδί μου, αποκρίνεται η Μώντ.

—Όχι μαμά, δεν σκέπτεσαι καλά. Σου ζητώ συγγνώμη που σου μιλώ έτσι, αλλά είσαι νέα ακόμη, είσαι όμορφη, είσαι πλούσια. Τι άλλο δα μπορούσες να ποθήσι μια γυναίκα; Η ζωή απλώνεται μπροστά σου και δεν έχεις παρά ν' απλόσσης το χέρι σου γιά να δρέψεις τους καρπούς της ευτυχίας.

Η Μώντ χαμογελάει και κοιτάει μελαγχολικά το κεφάλι της.

—Μίλας σαν φιλόσοφος, Κρέντο. Την έχεις αισθανθεί βαθεία τη ζωή παιδί μου, και την έχεις μελετήσει καλά, όπως βλέπω. Μα δε θ' άκούσω τις συμβουλές σου, λατερυτή μου παιδί. Η επιθυμία μου είναι να φύγωμε από δω και να εγκατασταθούμε κάπου άλλο, στην Εύρώπη, σ' ένα νέο περιβάλλον.

Ο Κρέντο την άκουει προσεκτικά. Φαίνεται σαν να θέλη να πη κάτι και διατάζει.

Η Μώντ το αντιλαμβάνεται.

—Μίλησέ μου ελεύθερα, του λέει. Τι έχεις να μου πής; Γιατί διατάζει.

—Και ο μπαμπάς; ψιθυρίζει ο Κρέντο.

«Ένα σύννεφο θλίψως περνάει απ' το πρόσωπο της Μώντ.

—Πρέπει να τον ξεχάσεις, απαντάει με βαρεία φωνή. Γιά μάς δεν υπάρχει πλέον. Είναι ένας νεκρός.

Ο Κρέντο δεν φέρνει καμμία αντίρρηση. Είναι απολύτως σύμφωνος με την μητέρα του. Μετανοεί μάλιστα που του ξέφυγε η ερώτησις που της έκανε.

Σηκώνεται έπάνω, πλησιάζει τη μητέρα του, της φιλεί το χέρι κι της λέει:

—Αγαπητή μου μαμά, σε λατρεύω. Οι επιθυμίες σου είναι γιά μένα σεβαστές. Συγχώρησέ με αν σ' έλύπησα.

Η Μώντ τον αγκαλιάζει και τον φιλεί στο μέτωπο.

—Η ώρα είναι παρασμένη, λέει. Δεν νυστάζεις Κρέντο, παιδί μου;

—Όχι, μαμά...

—Θέλεις να σου παίξω λίγο στο πιάνο;

—Ναι, μαμά. Παίζεις τόσο ωραία.

Περνούν στη πλαγινή αθουσα κι' η Μώντ κάθεται στο πιάνο. Τα δαχτυλά της θαυματουργούν. Γλυκεία μελωδία αντηχεί.

Μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο ο Μάρφου περιμένει υπομονετικά. Ακούει το πιάνο και μαγεύει ότι το γεύμα έτελειωσε.

—Πλησιάζει η ώρα να κοιμηθούν, λέει.

«Ένα διαβολικό χαμόγελο παραμορφώνει το πρόσωπό του και συνεχίζει:

—Η Μώντ θα κοιμηθ... Η λατρεία μου σύζυγος θα παραδοθ... απ' την αγκαλιά του Μορφέως... Θα κλεισθ τα μάτια της... Καί θα κοιμηθ, θα κοιμηθ γιά πάντα!

Μισή ώρα περνάει πεία. Κάθε πιάνο δεν ακούγεται πιά. Κάθε θορύβος μέσα στο μέγαρο σταματά. Ο Μάρφου καταλαβαίνει πως η Μώντ και ο Κρέντο αποσύρθηκαν στος κοιτώνες τους γιά να κοιμηθούν. Δεν έχει παρά να περιμένει λίγη ώρα ακόμη, ώπου να κοιμηθ και το υπηρετικό προσωπικό.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η σένεχεια.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

Η ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ Ο ΠΟΡΘΗΤΗΣ

Στην πολυτάραχη ζωή Μωάμεθ Β', του «Πορθητού» της Κωνσταντινουπόλεως, μία γυναίκα έπαιζε ρόλο σημαντικό και συνετέλεσε γιά πολλόν καιρό ν' αλλάξει η ψυχική του όρμη, ή μανία του να κατακτήσει όλον τον κόσμο. Η παράδοση την φέρει με τ' όνομα Ειρήνη και ήταν τόσο ωραία, τόσο γλυκεία, που οι χρονογράφοι της εποχής τη χαρακτηρίζουν ως «δευτέρα Ελένη». Στο σουλτανικό χαρέμι την έφεραν οι εunuχοί, μετά την άλωση της Πόλης και ο Μωάμεθ, μόλις την είδε, ένα χαμόγελο χαράς εφύτισε την άγρια μορφή του.

Η Ειρήνη δεν ήταν μόνο πεντάμορφη με αναλαμπάδες γραμμής, αλλά είχε και ομορφιά ψυχικά χαρίσματα. Αντί να κλαίει και να φωνάζει, όπως οι άλλες σκλάβες, έσκυψε, έφιλησε το χέρι του Σουλτάνου, έπειτα έκλυσσε κοντά του, τον έφιλησε στο στόμα και του είπε, κυττάζοντας τον στα μάτια:

—Κυρίε μου, σέ ευχαριστώ που μου χάρισε τη ζωή! Θα σε αγαπώ και θα προσπαθώ να σου χαρίσω την ευτυχία.

Ετσι έκέρδισε την καρδιά του από την πρώτη στιγμή. Ο Μωάμεθ παραμέλησε όλες τις άλλες και αφοσιώθηκε στην Ειρήνη του, που μ' ένα της χέδι καθώρωνε πολλές φορές να σωθί από το θάνατο άθους Χριστιανούς. Εκυριάρχησε με την καλλονή της και τους γλυκούς της τρόπους σε όλο το Σαράνι. Ο Μωάμεθ την έντυσε στα χρυσά, της έφερνε θαρραλικά δώρα από τα βάθη της Ασίας και τις διτρίνες της Εύρώπης. Και έλεγε: «Η Ειρήνη μου! Το στολίδι του χαριέμου μου!»

Φαίνονταν πράγματι ευτυχισμένος.

Όσες φορές ήταν αναγκασμένος να λείπει από την Πόλη, ανυπομονούσε να ξαναγυρίσει στην αγκαλιά της. Αυτά όλα όμως τα μάθαμε οι Γενίτσαροι, τα θηριώδη πλήθη των πολεμιστών του και δεν τους άρεσαν. (Μία γυναίκα, έλεγαν μεταξύ τους, μια γκισούρισα μάλλον κατάρυ άρεσ, σαν προζύμι, το δυνατό μας Σουλτάνο. Που θα πάρ αυτή ή δουλειά; Ο Σουλτάνος άφισε τα γκέμια στα χέρια των πασάδων και το Ντοβλέ-τι θα ξεφύτουν. Αν μάς κάνουν πόλεμο οι έχθροί μας, καθήκαμε!) Λέγανε και άλλα πολλά: Οτι ο Σουλτάνος περιφρονεί τους πιστούς και δίνει αξιώματα σε Χριστιανούς γιά το κατήρι της Ειρήνης, ότι θα διαλύσει το χαρέμι και θα κρατήσει μόνο την Ειρήνη γιά να την κάνει νόμιμη Σουλτάνα του και άλλα.

Διαβολές και συκοφαντίες σέρνονταν, σαν φαρμακερά φίδια, στους διαδρόμους του Σεραγινού. Οι αξιωματικοί των Γενιτάρων έπαιρναν μέρος στα κρυφομιλήματα αυτά. Άλλα φαίνεται ότι ο Μωάμεθ, γλυκά παραδομένος στα φιλήματα αγάπης της, δεν ήθελε να μάθι ότι το κακό φύσκουνε μέρα με τη μέρα.

Βρισκόμαστε στο έτος 1456, και ενώ ο Μωάμεθ ο Πορθητής ζούσε σ' αυτή την ψυχική κατάσταση, μαθαίνει έξαφνα από ένα έμπιστο τιτλούχο του ότι σοδάρ συμμαχία εξυφανεται εναντίον του: Μεγάλο μέρος του στρατού του ετοιμάζεται να τον ανατρέψει. Και ο δυνατός αυτός άνθρωπος αποφασίζει αμέσως να λύσει την άβυσσιν που τον απειλεί.

Καλεί τους αρχηγούς των Γενιτάρων και τους διατάζει να παρατάξουν τους στρατιώτες τους στην πλατεία του σουλτανικού ανακτόρου γιά επιθεώρηση. Και όταν ή παράταξι έσυμπληρώθη, μπαίνει στον όντα της Ειρήνης, την αγκαλιάζει και τη φιλεί με πάθος.

—Να ντυθής αμέσως, της λέει και να φορέσεις το καλύτερο φόρεμά σου. Να βάλης τα πολυτιμότερα στολίσια σου! Θέλω να γίνης ωραία, όσο ποτέ άλλοτε! Γρήγορα, Ειρήνη!...

—Μα γι'αυτό, κύριέ μου και αγαπημένε μου, ρωτάει χαμογελώντας έρασμα ή Ειρήνη ανυποψίαστη.

—Θέλω να σε πάω σε μία μεγάλη γιορτή που τη διατάζει επίτρεψ γιά όένα Σουλτάνα μου! απαντάει ο Μωάμεθ.

Η μεγάλη πλατεία ήταν γεμάτη από πλήθη και τους αξιωματικούς που περιμένα με γυναί σπαθιά τις σουλτανι-

κές διαταγές. Ήξαφνα, βοή έγένεσε τον αέρα. Σάληγγες, τύμπανα, ζιτωκραυγές: —Πατισακήμιζ τσάκ γιασά! (Ο Άλλάχ να πολυχρονίσει τον Πατισάχ!)

Είχε φανερώθη ο Σουλτάνος στη σκάλα του Παλατιού, κρατώντας από το χέρι την Ειρήνη του και περιτοχιζόμενος από τους χρυσοστόλιστους αυλικούς του. Η ωραία Έλληνοπούλα σπανιάς παρουσιαζότανε από στα μάτια των ξένων. Ο Μωάμεθ από την αγάπη που της είχε, δεν την άναγκασε να τουρκέψει. Δεν ήταν, λοιπόν, υποχρεωμένη να φορή φερετζέ. Το τριανταφυλλένιο πρόσωπό της, ξεσκέπαστο, έλαμπε τώρα ας φεγγάρι. Όταν τα άγρια έκείνα πλήθη των πολεμιστών την αντίκρυσαν, γονεύτεκαν από την καλλονή της και τέντωναν τα μάτια να ίδουν καλύτερα.

Ένας ψίθυρος θαυμασμού επέρασε σε όλη την στρατιωτική παράταξη. Ο Μωάμεθ αντελήφθη αμέσως την εντύπωση. Και μέσα στην έπισημη έκείνη στιγμή, ύψωσε τη φωνή του ρωτώντας τους αξιωματικούς των Γενιτάρων:

—Γενναίοι Γενίτσαροι, είδαν ποτέ τα μάτια σας πλάμα ωραιότερο από τη γυναίκα αυτή; Απαντήσατε!

—Ποτέ! Ποτέ! απάντησαν όλοι και το στρατεύμα άλάλαξε από ένθουςιασμό. Οι αρχηγοί ύψωσαν τα ξίφη, ανανέωσαν τον όρκο πίστεως στο Μωάμεθ και άνεκήρυξαν την Ειρήνη «στολίδι της Όθωμανικής Αυτοκρατορίας». Ο γερνότερος μάλιστα από τους πασάδες, αποτεινόμενος στο Σουλτάνο, είπε:

—Κρατιάτοστε Πατισάχ! Σε εξορκίζω ν' αναπαύς σ' όλη σου τη ζωή τη γυναίκα αυτή που σου χάρισε ο Άλλάχ! Αυτή θα σου δώση απογόνους ωραίους και δυνατούς, που θα συνεχίσουν τη δόξα των προγόνων σου και τη δική σου! Τη δόξα της Αυτοκρατορίας!

Σ' αυτή όμως τη δόξα, είπε τότε ο κατακτητής με φωνή μανιώδη, άφιέρωσα ένώ όλόκληρη τη ζωή μου! Είναι το μόνο μου δνειρο και γι' αυτή μόνο πασχίζω! Επειδή όμως έμαθα ότι κατακρίνετε τον έρωτά μου, μάθετε σημεσια από τα δικά μου χείλη ότι ο Σουλτάνος σας έξουσιάζει όχι μονάχα την Οικουμένη, αλλά και τον ίδιο τον έαυτό του!

Είπε και το πρόσωπό του επύρωθη. Τα μάτια του άστραψαν και σαν από ιερή μαγία, άρπαξε την Ειρήνη από τα μαλλιά. Ένώ ή δυστυχισμένη Έλληνίδα στέκόταν έσοτακτική, περιμένοντας το τέλος της αλλόκοτης αυτής σκηνής, ο Μωάμεθ τρώσσει το σπαθί και, πριν οι παριστάμενοι μαντέψουν τι έσκόπευε να κάνει, μ' ένα δυνατό χτύπημα κόβει το ωραίο εκείνο νεανικό κεφάλι!... Επειτα, μπήκε όρτυπτικός στο Σερράνι, αφήνοντας στα κατάπληκτα μάτια των Γενιτάρων το θαυμάσιο εκείνο κορμί άκέφαλο — το σώμα που τόσο τους είχε μαγεύει. Και το άλικο αίμα να τρέχει από τα σκαλοπάτια...

Η παράταξι διαλύθηκε σιωπηλή. Μποροσά στη φοδερή έκείνη τρανυδία, ήταν και Γενίτσαροι που εδάκρυσαν.

Από την ήμερα όμως έκείνη ο Μωάμεθ ο Β' γίνθηκε ο πιο σκληρός άνθρωπος του κόσμου. Γιά να λοιομνήση την Ειρήνη, άρχισε νέες εξορμήσεις, νέους πολέμους.

Μία έκστρατεία του εναντίον των Παλαιόγλων της Πελοποννήσου κατέλυσε το περίφημο «Δεσποτάτο του Μωρέως». Επειτα κινάει μίαν άλλη εναντίον του Αυτοκράτορος Λαβίθ της Τραπεζούντος χριστιανικό κράτος της Ανατολής. Χιλιάδες άγρία και χιλιάδες κορίτσια των πλουσιωτέρων Έλληνικών οπιτίων διαμορίζονται στα χαρέμια των πασάδων. Γιά χήρα Αλεξίου του Μωάμεθ κρατεί τη τελευταίου Αυτοκράτορος της Τραπεζούντος, Ο Ιστορικός μας πληροφορεί ότι ήταν ή ωραιότερη γυναίκα της εποχής της.

Άλλα ο Κατακτητής δείχνεται σ' όδεν μπορεί να ξεχάσει την άσκόκητομέ-

Παράδοξα — ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

ΠΟΥ ΜΙΛΟΥΝ ΚΑΙ...ΕΚΠΥΡΣΟΚΡΟΤΟΥΝ!

Στις κοιλάδες που εκτείνονται στους πρόποδες των Άνδεων στην Παταγνία, οι Ιθαγενείς έδωσαν το όνομα «Χαμελαφόρ» σ' ένα λουλουδι που άνηκει στην οικογένεια των κρίνων. Ο κάλυκας του παράδοξου αυτού λουλουδιού άνοιγοκλείνει κάθε αύνη, τα δε πέταλά του παράγουν ένα δόμφο που μοιάζει πολύ με τις μέλισσες. Άπό μακριά όμως ο δόμφος αυτός μοιάζει πολύ με φωνή ανθρώπινη. Οι Ιθαγενείς υποστηρίζουν ότι τα λουλούδια «Χαμελαφόρ» μιλούν μία γλώσσα που οι άνθρωποι δεν μπορούν να νοιώσουν και ότι κατορθώνουν να συνεννοούνται με άλλα λουλουδία οσοδήποτε άπομακρυσμένα και άν είναι.

Πράγματι, στις περιοχές όπου φυτρώνουν τα λουλουδία αυτά, νομίζει κανείς ότι την αύνη άκουει αληθινούς ανθρώπινους διαλόγους.

Ένα άλλο περίεργο λουλουδι που ονομάζεται «Χάιου - βού» και φυτρώνει στην Ιάβα, έχει την ιδιότητα να... έκπυρσοκροτεί. Η ιδιοτροπία αυτή έχει έξηγηθί από τους βοτανολόγους κατά τον έξης τρόπο. Οι σπόροι του φυτού που είναι εξαιρετικά μεγάλοι και θαρείς δεν μπορούν εύκολα να μεταφερθούν από τον άνεμο.

Το λουλουδι λοιπόν του «Χάι - βού» φροντίζει μόνο του να τους διασκορπίσει. Όταν ο θύλακας που περιέχει τους σπόρους γεμίρη, παθαίνει μία θίαια διάρρηξη. Η «έκπυρσοκρότησι» είναι το σο δυνατό, ώστε οι σπόροι τινάζονται πολλές φορές σε απόστασι δέκα και δεκαπέντε μέτρων! Ο κρότος από την έκρηξη του θύλακος είναι πολύ δυνατός και από μακριά άκούεται σαν πυροβολισμός. Όταν το φθινόπωρο άρχίζουν τα «Χάι - βού» να έκπυρσοκροτούν, νομίζει κανείς πως άκούει μακριά στον κάμπο τον όρυμαγδό μιας φανταστικής μάχης...

νη Έλληνίδα και το λέει κατάνουτρα σ' όλες:

—Αχ, μία ήταν γυναίκα: ή Ειρήνη! Και στή θύμησι της κλείνεται στον όντα του και άναστενάει. Τό φάντασμα της του φανεώνεται σακρύδρεχτο. Περνάει ο καιρός και ή καρδιά άτού Μωάμεθ αντί να μαλακώρη, γίνεται πιο σκληρή, πιο άγρια. Ξεσπάει τη μανία του σε άθώους. Διατάζει να φέρουν μπροστά του τον αϊχμάλωτο αυτοκράτορα της Τραπεζούντος και τον άποκεφαλίζει μαζί με την οικογένειά του. Την τελευταία όμως στιγμή ρωτάει το όημιο:

—Τους έσφαξες όλους, Χασάν;

—Όχι. Μένει ακόμη μία. Η αυτοκράτειρα Ελένη...

—Καλά... Αφσθε την αύτη, λέει ο Σουλτάνος.

Κ' έτσι ή άθλια αυτοκράτειρα αφήνεται να ζήσει. Άλλά πως; Να τί μάς γράφει γι' αυτήν ο μέγας Χάμπερ, ο συγγραφέας της «Ιστορίας της Όθωμανικής Αυτοκρατορίας»: «Μία μόνο γυναίκα του Βασιλικού Οίκου της Τραπεζούντος, ή αυτοκράτειρα Ελένη, από τό γένος των Κατακουπνών, έγλύτωσε κείνη την ήμερα, αλλά γιά να πεθάνη πολύ σύντομα, ένδοξα και καρτερικά. Γιάτι (περιφρονώντας την προσταγή του τυράννου, να μην τολμήσει κανείς νά πλησιάση τους νεκρούς, αλλά να μέινουν άταφοί, γιά να γίνουν τροφή στους σκύλους και στα κοράκια), ή δυστυχισμένη μητέρα, ντυμένη τρίχινο ρούχο, κρατώντας άείνα στο χέρι, όρός της, των παιδιών της και των άλλων της συγγενών, κλαίνοντας και τραδώντας τα μαλλιά της, Εκεί ή μάννα έμεινε όλη την ήμερα διώχνοντας τα σκυλιά και τα σκορκοφάγα όρνια. Τη νύχτα έθαψε και τα 10 πτώματα. Τό πρωί τη θρκακε παθεμένη ανάμεσα στους τάφους των άγαπημένων της.» Και ο Ιστορικός γράφει το έλθιδρο έπιλογό της φρικιαστικής τραγώδιας: «Ετσι, ο έλληνικός αυτοκρατορικός όίκος Εύρώπης και Ασίας έξολοθρεύτηκε από τον τρομερό αυτό κατακτητή δύο ήπειρών και δύο θαλασσών.»

22° Μα άρχισε να χοροπηδάει στο νερό, να παίζει με το κύμα, ίδια νεράδα χρυσομαλλούσα και ανάλαφρη.

Τα πόδια της ήταν λυγερά. Τα χέρια της άσπρα και λεπτά, σα λαίμοι κύκνων. Τα μαλλιά της, ριγμένα στους ώμους, φεγγαροδόσαν χρυσά. Οι γραμμές του κορμιού της ανάλαφρες και το στήθος όλο-θο γεμάτο σφρίγος. Το στήθος της τραβούσε τη ματιά του άναν. Καθώς χοροπηδούσε η κοπέλλα, οι δίδυμοι σφριγγόλοι καρποί πηδούσαν από αυτόι, τρελλοί, προκλητικοί. Ο άνανς κολυμπούσε. Μεθυσμένος από τη γοητεία της νύχτας, πήγε μα κρύα, έπαιξε με το νερό, έριξε νερά στο κεφάλι της Λίνας.

Θάμειναν καμμία ώρα μέσα στο μάνινο. Όταν θύνηκαν, κτύπαξε πάλι τη Λίνα με παράενα μάτια. Το νερό κυλούσε σε άσημνες σταλίδες απάνω στο αλάβατρο του κορμιού της. Τα μάγουλά της ήταν ξαναμμένα, τα χείλη της προκλητικά.

— Πάμε μέσα, ν' αλλάζουμε, της είπε. Την έπιασε από το χέρι. Αυτή προχώρησε χοροπηδώντας σα να μη πατούσε στην γη.

— Στάσου μία στιγμή, ψιθύρισε. Ο άνανς, όταν έφθασαν στο καφενεδάκι.

Κάτι οικογενειακές αυτές με τον μαγαζάτορα. Ο καταστηματάρχης, ένας μεσοκόπος με φαλακρό κεφάλι και παχύ άπαθές πρόσωπο, χαμογέλασε ανεπαίσθητα και διευδύνθηκε προς μία πόρτα. Ο άνανς τον ακολουθούσε, έριξε μία ματιά στο δωμάτιο και έπειτα κούνησε ευχαριστημένα το κεφάλι του. Ο μαγαζάτορας εξαφανίστηκε. Ο άνανς ζύγωσε τη Λίνα.

— Λίνα, της ψιθύρισε. Πάμε εκεί μέσα, θα αλλάζουμε πιο άνετα.

Η μικρή τον ακολουθούσε άνοποπτη. Ο άνανς έκλεισε πίσω τους την πόρτα. Την κτύπαξε στα μάτια. Ήταν χλωμός και τα χείλη του έτρεμαν.

Τότε, με μιάς μία ύποψια πέρασε από το μυαλό της κοπελλίτσας. Κτύπαξε γύρω. Το δωμάτιο ήταν πενικρά επιπλωμένο. Μονάχα είχε ένα φαρδύ ντιβάνι, ένα τραπέζι και δύο καρέκλες. Το αίμα άναβηκε στα μάγουλά της μικρής. Και ο άνανς άπλωσε το χέρι του.

ΤΟ ΑΝΕΠΑΝΟΡΘΩΤΟ

— Να σε βοηθήσω να θγάλης το μαγιώ σου, ψιθύρισε ο άνανς με βραχνή φωνή. Ή Λίνα τραβήχθηκε από κοντά του. Ένοιωσε μία ανατριχίλα ο' όλο της το κορμί. Ο άνανς όμως την ξαναζύγωσε, πλάτη, άρχισε να λύνει τη νυμνή της μάτες πυρετό τη ζώνη.

Νοιώθοντας ένα παράενο φόβο, μα κι' του η Λίνα. Τα κορδόνια που συγκρατούσαν το μαγιώ, λυθθηκαν. Κελλημένο από απάνω της. Έπειτα όμως έπεσε, και την θαμθωτική λευκότητα, ο' όλη την κρομφή η κοπελλίτσα, μα ο άνανς την άγκάλιασε.

Οι άκτιδες του φεγγαριού έμπαιναν από το θρόναινο παράθυρο. Άλλο φως στο δωμάτιο δεν υπήρχε.

Κάτω, ακουγόταν το ήδονικό ψιθύρισμα της θάλασσας. Και μέσα στο δωμάτιο άκούγονταν μαζί ήδονικά άναστενάγματα και λυγμοί.

Και είδε το φεγγάρι την αιώνια ιστορία.

Πεσμένη στο ντιβάνι, σε λίγο η Λίνα,

ντυμένη τώρα, με τα μαλλιά όμως λυτά, έκλαιγε με άναφυλλήτα. Δίπλα της, ο άνανς της εκάιδε ανάλαφρα το χέρι. Ή φωνή του ακουγόταν αδύνατη.

— Μη λυπάσαι, δεν αξίζει τον κόπο να δίνουμε τόση σημασία στις λεπτομέρειες της ζωής. Μία μέρα ζούμε, την άλλη πεθαίνουμε. Τι σκοπό έχει να βασανίζωμάστε; Κάνεμα μία τρέλλα, ναι. Μα ίσως οι τρέλλες να είναι το μόνο που αξίζει ο' αυτό τον κόσμο.

Τρέμοντας συγκορμη η Λίνα, ψιθύριζε άνάμεσα στα άναφυλλήτα της.

— Τώρα; Τώρα; Τι θα γίνουμε τώρα; Κάμωση ώρα έμειναν και οι δυο δουλοί. Έπειτα ο άνανς είπε με χαμηλή φωνή:

— Άκουσε, Λίνα. Έλα, σκούπισε τα μάτια σου, να πηνάινουμε. Είναι πολύ άργα. Η Νέλλα θα έπαναστατήσει. Και εγώ αιάθνομαι... δεν ξέρω... ένα ρίγος τρέχει ο' όλο μου το κορμί. Έλα, χτένισο και ληπονήσε. Τίποτε δεν είναι άπενανόρωτο, έκτός από τον θάνατο.

Τρικλίζοντας σπώθηκε η Λίνα. Έστρωσε τα μαλλιά της και με σκυμμένο κεφάλι ακολουθούσε τον άναν.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΜΑΡΤΙΑ

Όταν άκουσε η Νέλλα την κλειδαριά της να τρίζει, νόμισε πως κάποιο θασανιστικό μηχανήμα τριβέλιζε το μυαλό της. Τρέμοντας πετάχθηκε και έτρεξε στο χώλ.

Η πόρτα άνοιξε. Στο κατωφλι, χλωμός σαν φάντασμα, στάθηκε ο άνανς. Πίσω του η Λίνα.

Η Νέλλα σήκωσε τα μάτια της και τον κτύπαξε. Μία νιγμένη κρομφή ακούσθηκε από τα χείλη της.

Ο άνανς αυτός που στεκόταν μπροστα της, χλωμός με τα μάτια θρόναινοτα, τρελλά, αδύνατος, σαν τασκισμένος, δεν ήταν ο άνανς. Ποτέ δεν τον είχε ίδη έτσι. Έμοιαζε του άναν, μα είχε σίγουρα άλλη ψυχή.

— Έπειτα, η ματιά της γλύστρησε στην Λίνα. Κάτι ράγιες μέσα της. Με το ένστιχο της γυναικας, κατάλαβε πως αυτό πούκανε την κοπελλίτσα να σκούρη έτσι το κεφάλι της, δεν ήταν ο φόβος για το νυκτερινό γλέντι. Τί εύθυνη είχε εξέ άλλου αυτή άν άρνωνται; Καμμία.

Μα η Νέλλα έθλεπε τα μάτια της Λίνας κόκκινα, και από κάτω μαύρες γραμμές βαθουλές. Έθλεπε τα χείλη της πιο φλογισμένα από άλλες φορές. Έθλεπε τα μαλλιά της άνάστατα και τα ρούχα της κακοφορεμένα. Ήταν γυναικα, άγανούσε, ζήλευε και κατάλαβε.

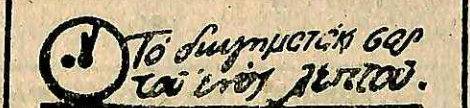
Η φωνή της ακούστηκε άχνή.

— Πού είσαστε; Είναι τρεις ή άρα.

— Άπότομα, όπως δεν της είχε μιλήσει ποτέ, άποκρίθηκε ο άνανς.

— Ε, σου είπα πως ήθελα να ξεσκασω. Νά, γλεντήσαμε.

Χτύπησε η Νέλλα τα χέρια της με άπελπισία.

Συναγερμένος

Περπατούσε στην όδον Σταδίου με όλο το πάσο της. Είχε βάδισμα μοιραίος. Είχε θάεμα γοήσοης. Προσπαθούσε να είναι ανάλαφρη και πεταχτή, παρά το βάρος των πεννιπαπέντε Μαίων της. Στο πρόσωπό της είχε γίνει έπεξεργασία ώρών για να εξαλειφθούν τα σκληρά ίχνη του χρόνου. Και στο σώμα η ράφτρα είχε προσπαθεί να άναστηλουν τις γραμμές που ήταν άλλοτε προκλητικές και που τώρα — άλλοιμονον! — έγελαιογραφούσαν άνοικτιμόνους το έργον του 'Υ-βιστου.

Ξαφνικά οι σειρήνες άηχσαν. Συναγερμένος, οι αδαδάτι έπεταχσαν το θή 'Η ώρα ά καταφύγιο. Έπειτα όμως έπεσε, και την θαμθωτική λευκότητα, ο' όλη την κρομφή η κοπελλίτσα, μα ο άνανς την άγκάλιασε.

Οι άκτιδες του φεγγαριού έμπαιναν από το θρόναινο παράθυρο. Άλλο φως στο δωμάτιο δεν υπήρχε.

Κάτω, ακουγόταν το ήδονικό ψιθύρισμα της θάλασσας. Και μέσα στο δωμάτιο άκούγονταν μαζί ήδονικά άναστενάγματα και λυγμοί.

Και είδε το φεγγάρι την αιώνια ιστορία.

Ο ΦΑΚΟΣ

— Μα το θέλει ο θεός τέτοιο πράγμα; ψιθύρισε.

— Άπότομα γύρισε ο θάνος στη Λίνα.

— Πήναινε να κοιμηθείς, της είπε με φωνή προστατευτική. Ή θεία σου είναι ικανή να δημιουργήσει καμμία δραματική σκηνή.

Αυτό περιέμενε η Λίνα. Σάν κλέφτρα κώθηκε στο δωμάτιό της και έκλεισε πίσω της άθρορυθα την πόρτα.

Ο θάνος και η Νέλλα κυττάχθηκαν καλά. Έπειτα, δίχως λέξι, η Νέλλα γύρισε και μπήκε στο δωμάτιό της και έπεσε στο κρεβάτι της. Σε λίγο κλεφτά ήλθε και ο θάνος και πλάγισε.

Το άλλο πρωί, μόλις ήπιαν το πρωινό τους, η Νέλλα έστειλε σε κάποια δουλειά τη Μελίτα. Ο θάνος, χλωμός τρομακτικά, σούθηκε στον κήπο και κάθισε. Τότε η Νέλλα πήγε στο δωμάτιο όπου ήταν κλεισμένη η Λίνα.

Οι δυο γυναίκες κυττάχθηκαν. Η κοπέλλα δεν μπορούσε να προσποιηθ. Και να ήθελε να κρυφτεί, το αίμα που άναβαν στα μάγουλά της, την πρόδιδε.

— Λίνα, είπε η Νέλλα με φωνή παγωμένη, θέλω να μου πής τί κάνατε χέος το βράδυ.

Τα μάτια της μικρής σπλώθηκαν άπάνω της ίκετευτικά μία στιγμή. Έπειτα όμως...

— Τίποτε!... Δεν κάναμε τίποτε...

Τα χείλη της όμως έτρεμαν, καθώς πρόφεραν αυτές τις λέξεις.

— Λίνα, είπε τότε η Νέλλα με φωνή ύποκωφη, μου φαίνεται πως δεν έχεις πια θέσι μέσα ο' αυτό το σπίτι.

Τα μάτια της κοπελλίτσας άνοιξαν διαπλάτα.

— Με διώχνεις; φώναξε βραχνά.

— Έκρυψέ η Νέλλα το πρόσωπό της στα χέρια της. Ή σκληρή λέξι που πρόσφερε η μικρή, την χτύπησε σε θιταίο στο πρόσωπο. Δάκρυα άνέθηκαν στα μάτια της.

— Είμαι δυστυχισμένη! είπε σιγά. Είμαι δυστυχισμένη!...

— Θεία! Ξεφώνισε, με ξαφνικό τρελλό ζέσπασμα η Λίνα, και έπεσε στα πόδια της Νέλλας. Λυπήσου με! Συχώρα με! Δεν ξέρω πού να πάω... άν με διώξεις! Δεν ξέρω τί θα γίνει!

— Αχάριστη! Σκύλα! φώναξε βραχνά η Νέλλα. Μου κόβεις τη μισή μου τη ζωή.

— Συχώρα με! Συχώρα με! Είμαι και εγώ δυστυχισμένη! Ικέτευσε η μικρή.

— Νέλλα, άκούστηκε έκεινη τη στιγμή η φωνή του άναν, στην πόρτα. Άποσε τη Λίνα. Έγώ είμαι υπεύθυνος για όλα. Μα άν θέλεις, άς μη γίνω τώρα άλλη συζήτηση. Αισθάνομαι μία παράενη εξάντληση...

Η Νέλλα έπεσε σε μία καρέκλα.

— Θα τρελλαθώ! ψιθύρισε. θάνη... πως το ληάς... Είναι ας με μου όμολογήσ, ας με μου όμολογήτε και οι δυο το φοβερό σφάλμα σας.

Προχώρησε κοντά της ο θάνος.

— Νέλλα, είπε, κυττάζοντάς την με μάτια θολά. Είμαι άρρωστος, πολύ άρρωστος. Θα πάω να πέσω στο κρεβάτι. Κι' εκεί, έλα να συνεχίσουμε την κουβέντα μας και να ζητήσεις εξήγήσεις, άν νομίζεις πως είναι άπαράτητο.

Έφυγε τρικλίζοντας και έπεσε βαρύς στο κρεβάτι του.

Η Νέλλα τον ακολουθούσε, χτυπώντας τα χέρια της από άπελπισία.

Τα δόντια του θάνου χτυπούσαν. Είχε πυρετό.

Κύλησε όλη η άμέρα ζοφερή. Όλοι στο σπίτι ήταν δουλοί. Η Μελίτα, που δεν καλοκατάλαβαινε τί συμβαίνει, κτύπαξε με τα μεγάλα, θελουδένια της μάτια τρομαγμένη και δεν τολμούσε και αυτή να ρωτήσει τίποτε.

Τη νύχτα ο θάνος παράδερνε από τον πυρετό. Την άλλη μέρα, χωρίς να τον ρωτήσει η Νέλλα έφερε γιατρό, τον καθηγητή του.

Ο καθηγητής κατούφισε μονάχα που τον άντικρυσε. Όταν τον εξέτασε, κούρνα — άλλοιμονον! — έγελαιογραφούσαν άνοικτιμόνους το έργον του 'Υ-βιστου.

Ξαφνικά οι σειρήνες άηχσαν. Συναγερμένος, οι αδαδάτι έπεταχσαν το θή 'Η ώρα ά καταφύγιο. Έπειτα όμως έπεσε, και την θαμθωτική λευκότητα, ο' όλη την κρομφή η κοπελλίτσα, μα ο άνανς την άγκάλιασε.

Οι άκτιδες του φεγγαριού έμπαιναν από το θρόναινο παράθυρο. Άλλο φως στο δωμάτιο δεν υπήρχε.

Κάτω, ακουγόταν το ήδονικό ψιθύρισμα της θάλασσας. Και μέσα στο δωμάτιο άκούγονταν μαζί ήδονικά άναστενάγματα και λυγμοί.

Και είδε το φεγγάρι την αιώνια ιστορία.

Πεσμένη στο ντιβάνι, σε λίγο η Λίνα,

ντυμένη τώρα, με τα μαλλιά όμως λυτά, έκλαιγε με άναφυλλήτα. Δίπλα της, ο άνανς της εκάιδε ανάλαφρα το χέρι. Ή φωνή του ακουγόταν αδύνατη.

— Μη λυπάσαι, δεν αξίζει τον κόπο να δίνουμε τόση σημασία στις λεπτομέρειες της ζωής. Μία μέρα ζούμε, την άλλη πεθαίνουμε. Τι σκοπό έχει να βασανίζωμάστε; Κάνεμα μία τρέλλα, ναι. Μα ίσως οι τρέλλες να είναι το μόνο που αξίζει ο' αυτό τον κόσμο.

Τρέμοντας συγκορμη η Λίνα, ψιθύριζε άνάμεσα στα άναφυλλήτα της.

— Τώρα; Τώρα; Τι θα γίνουμε τώρα; Κάμωση ώρα έμειναν και οι δυο δουλοί. Έπειτα ο άνανς είπε με χαμηλή φωνή:

— Άκουσε, Λίνα. Έλα, σκούπισε τα μάτια σου, να πηνάινουμε. Είναι πολύ άργα. Η Νέλλα θα έπαναστατήσει. Και εγώ αιάθνομαι... δεν ξέρω... ένα ρίγος τρέχει ο' όλο μου το κορμί. Έλα, χτένισο και ληπονήσε. Τίποτε δεν είναι άπενανόρωτο, έκτός από τον θάνατο.

Τρικλίζοντας σπώθηκε η Λίνα. Έστρωσε τα μαλλιά της και με σκυμμένο κεφάλι ακολουθούσε τον άναν.

Τό γκρέμισμα ΤΩΝ ΘΕΩΝ

ΑΡΧΑΙΟΣ ΘΥΛΟΣ

Είπε μία νύχτα άνοιξιάντικη σιωπή, άσημαμένη από τις άκτιδες του φεγγαριού, μωρμένη από τις εωδιές των γιασεμιών και των ρόδων. Όλόγιομο το φεγγάρι ρίχνει τις άργυρές άκτιδες του στη χιονισμένη κρομφή του 'Ολύμπου.

Στα πόδια του θρους, μέσα στην άπέραντη κοιλάδα των Τεμπών, κρυμμένα μέσα στις σιυρτιές και στις ροδοβάρνες, τ' άηδονία τραγουδούν το λαγνήμενο τους τραγούδι, σαν υπερκόσμοι φλάουτα. Κι' όταν για μία στιγμή παύουν, το τραγούδι τους, η σιγαλιά είναι τόσο βαθιά, ώστε νομίζει κανείς πως θ' άκούση το χιόνι που λιώνει στις ψηλές κορφές... Νύχτα μαγική, γλυκειά, άνοιξιάντικη.

Μία τέτοια νύχτα, έφθασαν εκεί πάνω οι 'Αποστόλοι Πέτρος και Παύλος και κάθισαν ο' ένα ύψωμα, ματάκι για να κρίνουν τους Θεούς του 'Ολύμπου. Άγγελιοι τους παράσταναν. Οι φωτισσόμενοι γύρω άπ' τα κεφάλια τους έρχιχαν τη φεγγαροβόλια τους στα κατασπρα μαλλιά τους και στις αούτηρες μορφές τους.

Σε μικρή άπόσταση μπροστά τους βρισκόταν ένα πλῆθος από σκίες, το πλῆθος των παλινθωτών του 'Ολύμπου, που λησμονημένοι, περιφρονημένοι, ήλιοι, περιέμεναν τώρα την καταδίκη τους. Σε μία κίνηση του χεριού του Πέτρου, ο Ζεύς, ο 'ανεφελγυρέτης' βγήκε άπ' το πλῆθος των άλλων θεών και προχώρησε προς τους 'Αποστόλους. Ήταν άκόμη τρομερό, μα σιωπηλό και χωρίς βάρρος. Ένας γέριος άέρας με τη μία φτερούγα σπασμένη, σούθηκε κι' αυτός ακολουθώντας τα βήματα του κυρίου του, ένώ ο Κεραιός, σκουριασμένος πια κόντεψε να σούση στα χέρια του πρώην Κυρίαρχου των Ούρανών και της Γης.

Όταν έφθασε κοντά στους 'Αποστόλους, το αίσθημα της αιώνας παντοδυναμίας του έκανε τον Δία να φουσκώσει το γιγάντιο στήθος του και σηκώνοντας περήφανα το κεφάλι του, έριξε στους δυο Γαλιλαίους μία ματιά γεμάτη υπεργήφνης, περιφρόνησι και τρομερές άπειλές. Συνηθισμένος να τρέμει τον παλιό του Κύριο, ο 'Ολύμπος έσεισθηκε άς τα θεμέλια του, οι γέριες βαλανιδιές έφριξαν από τρέμο, το τραγούδι των άηδονιών ξεψύχησε και το φεγγάρι έχλώμισε. Ο άέρας έβγαλε μία τελευταία κρομφή και ή άστραπη, με ό,τι άπέμενε από τη παλιά της φλόγα, σούθηκε θυμωμένη στα πόδια του θεού και σήκωσε, σφιγμένα σαν φείδι λυσσασμένο, τα τριγωνικό κεφάλι της. Ο Πέτρος όμως την πάτησε με το πόδι του και την έσβυσε για πάντα. Ύστερα γύρισε προς τον Δία και του είπε:

— Καταρμένους να είσαι για πάντα!

Στα λόγια αυτά ο Ζεύς έχλώμισε. Κι' έξαφνα χάθηκε, γίνθηκε καπνός.

Μπροστά στους 'Αποστόλους παρουσιάσθηκε κατόπιν ο Ποσειδών, με το πρόσωπο τριγυρισμένο από μαύρους πλοκάμους, με μάτια καταγάλανα και λαμπέρα, κρατώντας στο χέρι του την τριάντα κουτσονταμένη.

— Δεν θα σηκώσης ούτε θ' άναπαράξης πια τα κύματα, του είπε ο Πέτρος. Δεν θα οδηγής πια έσύ τα πλοία στα λιμάνια.

Άκούοντας τα λόγια αυτά, ο θεός της θαλάσσης άναστενάξε, σαν να χτυπήθηκε κατάκρδα και διελύθη κι' αυτός σαν καπνός.

Ήρθε έπειτα η σειρά του 'Απόλλωνος, ο όποιος έπληρώσε κρατώντας το άσημένο τόφο του και τη χρυσή λύρα του. Τον ακολουθούσαν οι έγγηά Μούσες, οι όποιες όμως μόλις είδαν τους 'Αποστόλους στάθηκαν άποσβολωμένες με τη μιλή παγωμένη στα χείλη. Ο

άκτινοβόλος θεός, όμως, είπε στον Παύλο με φωνή μελωδική:

— Μη μ' έκολοβήρης, κύριε, γιατί γρήγορα θα μετανοήσης και θα μ' άναστήσης. Είμαι ο καυμός κάθε ανθρώπινης καρδιάς, η χαρά, το φως, ο πόθος του προς κάθε τι το θείο. Οι ύμνοι των θνητών δεν θα μπορούν να ύψωθούν στον ουρανό άν τους κόψεις τα φτερά.

Έγινε σιγή. Ο Παύλος έμεινε για λίγο συλλογισμένος κι' ύστερα κάνοντας με την ρομφαία του το σημείο του σταυρού πάνω στο άκτινοβόλο κεφάλι του θεού, του είπε:

— Ζήσε προς χάριν της ποιήσεως!

Ο 'Απόλλων κάθισε τότε στα πόδια του 'Αποστόλου κι' άρχισε να παίζει με τη λύρα του. Η νύχτα άκτινοβόλησε ξαφνικά. Τα γιασεμιά σκόρπισαν μεθυστικά τα μαύρα τους. Οι πηγές ξαναάρχισαν το χαρούμενο μωρμυρητό τους, και όμοιες με άσπρους κύκλους οι έγγηά Μούσες, τρέμοντας άκόμη άπ' τη συγκίνηση έμοιζαν το τραγούδι τους με το σκοπό της λύρας, ψάλλοντας καινούργιους ύμνους, άγνωστους άς τότε στον 'Ολύμπο.

Πέρασαν κατόπιν με τη σειρά τους οι άλλοι θεοί και οι 'Απόστολοι τους έστειλαν όλους στην άναπαρέα. Έξαφνα, μία ώραα θεά παρουσιάστηκε μπροστά στους 'Αποστόλους. Ύπερήφανη, άφοβη, δεν έπείριμε ούτε να την ρωτήσουν, ούτε να την δικάσουν και με ένα ειρωνικό χαμόγελο στα χείλη είπε στους 'Αποστόλους:

— Είμαι η Παλλάς 'Αθηνά. Δεν ζητώ να μου χαρίσετε τη ζωή. Δεν φοβάμαι μήπως μου στερήσετε την άθανασία, γιατί ήμουν, είμαι και θα είμαι πάντα μία άσύλληπτη σκιά. Τέτοιο πράγμα είναι η Σοφία!

Τέλος ήρθε και η σειρά της ώραιότερης, της πιο λατρευτής θεάς. Η 'Αφροδίτη, η θεά της όμορφιάς και του έρωτος. Πλησίωσε γλυκειά, γοητευτική, μουσκεμένη στα δάκρυα. Μέσα στο πάλλεμο στήθος της σπαρταρούσε, σαν πουλικά στο κλουβί, του ή φοβισμένη καρδούλα της. Τα χείλη της έτρεμαν σαν παιδια που περιμένει κάποια τιμωρία. Έπεσε στα πόδια των 'Αποστόλων και τους παρακάλεσε με φοβισμένη φωνή:

— Είμαι άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

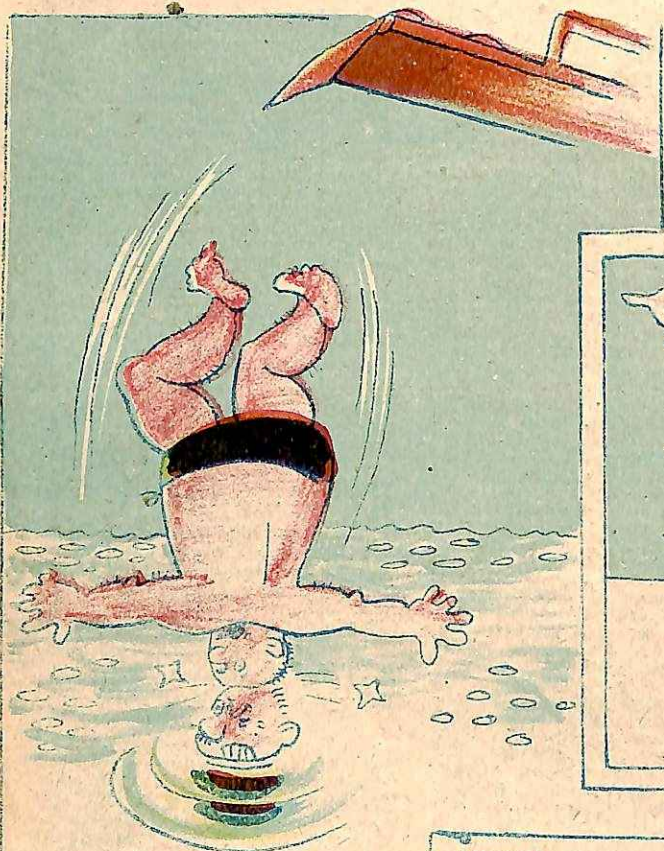
Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

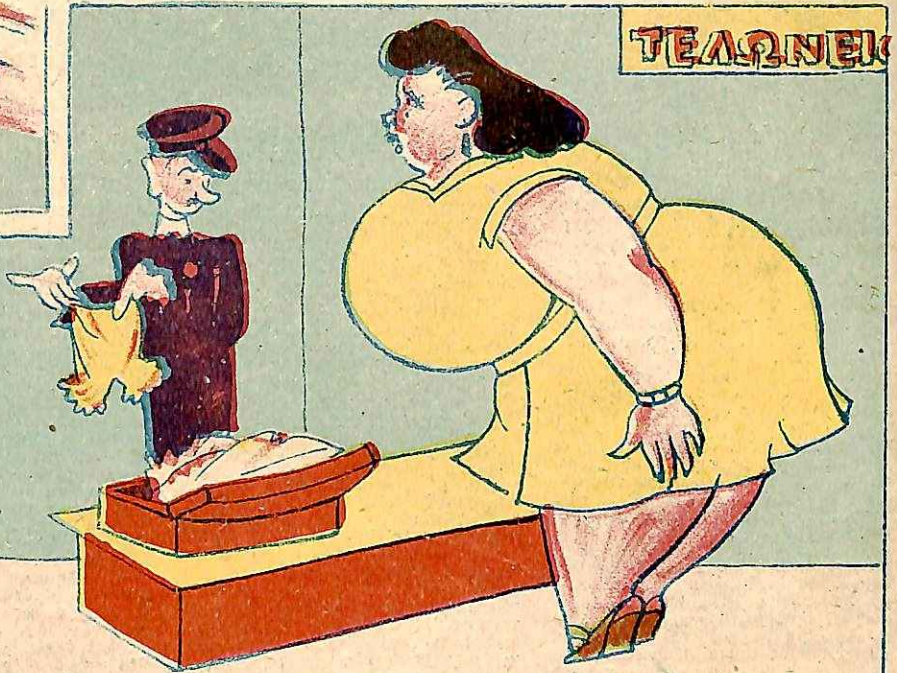
Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

Τότε άμωρτωλή και νοιώθω το κρίμα μου. Είμαι όμως και η έτυ χία των θνητών. Λυπηθείτε με, λοιπόν!... Χάρι!...

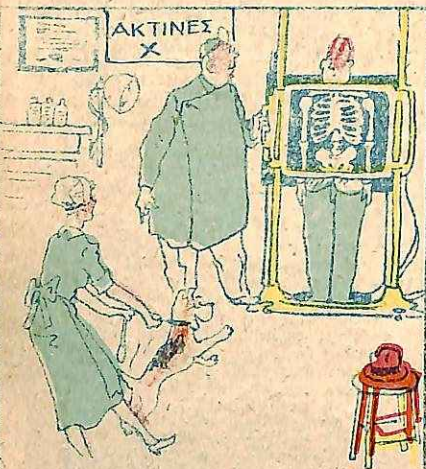

- Διάβολε! Βρήκα τον πιάτο!

ΤΕΛΩΝΕΙ

- Όστε ισχυρίζεσθε πως αυτό το πραγματάκι είναι δικό σας μαντάμ;

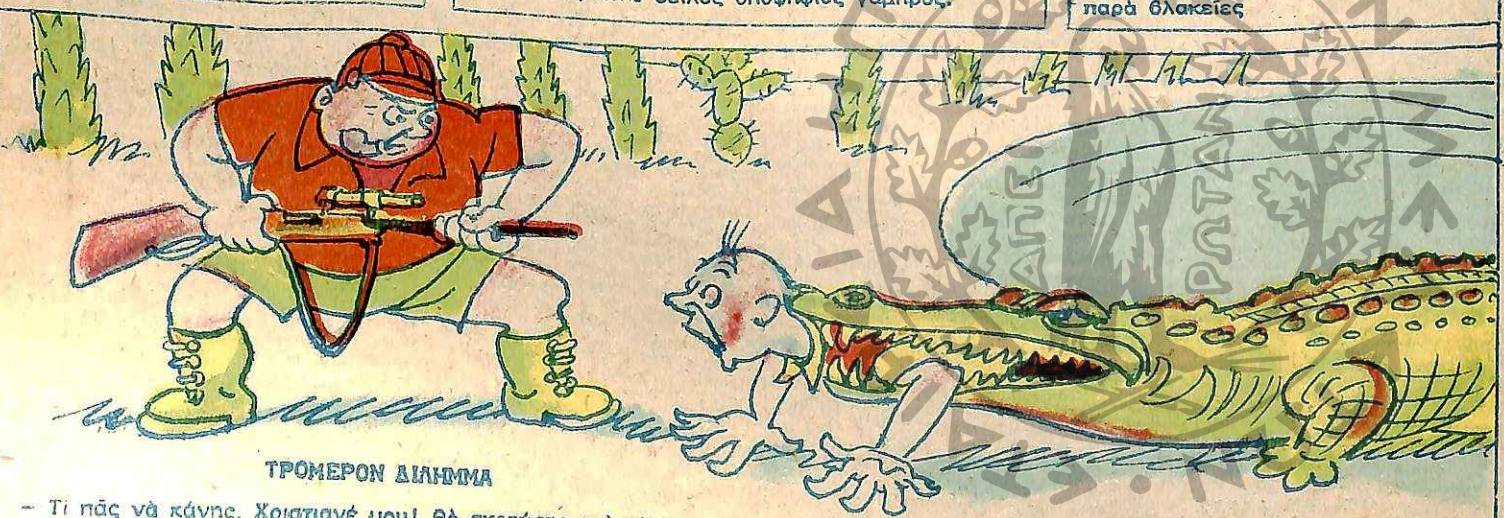
- Νομίζω πως θάταν φρόνιμο να θγάλουμε το σκύλο έξω.

Ένας πολύ δειλός υποψήφιος γαμπρός.

Ό γαμπρός. - Ξέχασα στο σπίτι τα γάντια μου. Σήμερα δεν κάνω παρά θλακείες

ΤΡΟΜΕΡΟΝ ΔΙΛΗΜΜΑ

- Τι πάς να κάνης, Χριστιανέ μου! Θό σκοτώσης και μένα!